

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIGNED, SEALED,
Delivered,

KHLOE SUMMERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İmzalı, Mühürlü, Teslim
Edilmiş Mühür Takımı Romeo

Khloe Summers

Yazdan Kışa Yayıncılık

Copyright © 2022 Yazdan Kışa Yayıncılık Tüm

hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Editör: Link Phoenix

www.authorkhloesummers.com

Birinci Bölüm

Luke
Bir Ay Önce

Donanmanın bana hayatta sadece üç seçeneğim olduğunu hatırlatmasına ihtiyacım yok: vazgeçmek, teslim olmak ya da sahip olduğun her şeyi vermek. Bunu, ailesi Amerika'ya basit bir gerçek üzerine gelen ikinci nesil Meksikalı bir göçmen olan annemden öğrendim: *Sahip olduğun her şeyi ver*. Bu doğru, bu duygu benim DNA'mda var. Biz azim ve sebat dolu bir aileyiz. Vazgeçmek bizim doğamızda yok.

Gözlerimi kapatıp keskin duman ve tozdan oluşan yoğun bir nefes çekiyorum, etrafımdaki kir bulutları kulaklarımı çınlatıyor. Kayaların üzerinde sürünen adamların ve çöl kumunu çeken makinelerin sesi deneyimimi özetliyor. Yarım bir tuğla duvar ile bir bombalama enkazı arasındaki küçük bir boşluğa sıkışıyorum. Adamlar yaralanmış. Bunu anlamak için onları görmeme gerek yok. Patlama olduğunda alanda yarım düzine adam vardı.

Böyle zamanlarda din gerekir. Hangi inanca sahip olursanız olun, savaş alanında dua bulur.

Yere bakarak gözlerimi kapatıyorum ve hızlıca bir dua okuyorum. Ave Maria diye başladığını biliyorum ama şu anda bitirmek için gerekli netliğe sahip değilim. Tek hatırlayabildiğim Ave Maria, çünkü annem her kira zamanı geldiğinde bunu söylerdi. Bu onun savunmasıydı ve genellikle işe yarardı. Her zaman kirası vardı ve her zaman yemeğimiz vardı. Bunlar büyürken pek çok arkadaşımın sahip olamadığı iki şeydi. Belki duaydı, belki de annemin iş ahlakıydı. Her iki durumda da, enchiladas nasıl hazırlanırsa hazırlansın, asla boş bir mideyle yatağa gitmezdim.

Yakarışımı bitirdiğimde gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve tarlaya doğru ilerliyorum, cesetleri arkamdaki setin taşımak için vadiye doğru ilerlerken çömeliyorum. Triyaj kurmak için en güvenli yer değil ama çalıştığım ortamı göz önünde bulundurduğumda çok fazla seçeneğim yok.

Teker teker, kalbim hızla çarparak adamları tepeye geri taşıyorum. Gözlük takmama rağmen gözlerim tozdan yanıyor ve kulaklarımdaki çınlama giderek artıyor. Önce tiz ciyaklamalar, ardından durmaksızın gümbürdeyen bir davul gibi ağır vuruşlar. Ben duymuyorum

kendimi düşünecek zamanım yok. Sadece yardıma ihtiyacı olan adamları düşünüyorum. Hâlâ hareket edebilirim ve herkesin icabına bakılana kadar da edeceğim. Tozların arasından görebildiğim tüm adamları yakaladığımda sırt çantamı çıkarıp yaraları sarmaya başlıyorum. Bir saha doktoru olarak bu gibi durumlar için eğitildim. Son beş yılda yüzlerce kez insanları araziden çıkardım ama hiç bu kadar çok ve bombanın kaynağına bu kadar yakın olmamıştı.

Arkamdan bir Humvee kükreyerek geliyor. Destek, sağlık ekibi ve bölgeyi daha fazla EYP'ye karşı değerlendirmek için bir sürü yeni adam. Çok uzun zamandır aynı yerdeyiz ve sinirlerim yıpranmaya başlıyor. Beş yıl önce okyanusun kenarında oturup tuzlu suyun beni ele geçirmesine izin verdiğim eğitimi düşünüyorum. Beş metrelik dalgalar kıyıya çarptı ama ben güçlü durdum, kendimi akıntıya karşı tuttum. Su ciğerlerinizi tehdit ediyor ve kendinizi akıntıya karşı tutmak için gereken çekirdek gücüne sahip olup olmadığınızı merak etmenize neden oluyor. Kollarınızı birleştirirken ekibinize güveniyorsunuz, onlar geri çekilirse sizin de gideceğinizi biliyorsunuz.

Çantamdan son sargıyı çıkarırken, büyük bir çatırtı yeri sarsıyor ve saniyeler içinde her yerde enkaz uçuşuyor. Bu kez Humvee takla atıyor ve adamlar çöl kumunun üzerinde yuvarlanmaya başlıyor. Binanın arkasında çömelmiş vaziyette duruyorum, yanımda kim varsa ona tutunarak taş ve moloz yağmurundan kaçmaya çalışıyorum ama herkesi güvende tutmak imkânsız. Kulaklarımdaki uğultu daha da artarken kollarımı açıp başka bir askerin üzerinde tutuyorum. Sahne gerçeküstü.

Sarı. Her şey sarı ve dönüyor.

Kollarımdaki adama bakıyorum. Bu Emmitt ve bacağından çıkan şarapnel parçasını görebiliyorsunuz. Yardım etmem gerekiyor ama ayağa kalktığımda, çöl tiz bir anıya dönüşüp ağlarken tekrar yere çakılıyorum. Neler olduğunu anlamaya çalışırken dakikalar geçiyor ve sonra hiçbir uyarı olmadan dünyam kararıyor.

İkinci Bölüm

Emily

Beyaz ve gri tekir bir kedi kulağını şiddetle kaşıyor. Kulak akarı olduğunu düşünüyorum, bu da şu anda gözleri dolu dolu bana bakan sekiz yaşındaki sahibi için iyi bir haber, ancak herhangi bir açıklama yapmadan önce hızlıca bir kültür çevirmek istiyorum.

"Bunu laboratuvara götüreceğim ve birkaç saat içinde size bir yanıt vereceğiz," diyorum, içinde çubuk bulunan uzun plastik tüpün kapağını kapatırken.

Çift örgülü genç kız başını sallayıp bana bakıyor, yavru kedisini masadan kaldırırken dudaklarını büzüyor. "O daha çok genç. İyi olacak, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum ve onun tatlı, kahverengi gözlerine bakıyorum. "Evet, iyileşecek. Bu arada kullanman için sana birkaç damla vereceğim. Günde iki kez damlatacaksın ve-"

Asistanım Kim içeri girmeden önce kapı iki kez çalınıyor ve konuşmamız bölünüyor. Ben bir hastayla birlikteyken asla sözümü kesmez.

"Dr. Blake," diyor Kim, genç evcil hayvan sahibini odada görünce ses tonunu düzeltiyor. "Otoparkta ilgilenmenizi gerektiren acil bir durum var." Sesi sabit ama gözleri sanki hızlı hareket etmem gerektiğini haykırıyor.

Kıza bakıp gülümsüyorum ve hareket etmeden önce tezgâhın altından acil durum çantamı alıyorum. "Öğleden sonra sonuçlarla birlikte sizi arayacağım. Başka bir şey çıkarsa beni aramaktan çekinmeyin."

Kız başını sallıyor ve yavru kedisini kulaklarının arasından kaşıdıktan sonra bekleme odasındaki annesinin yanına gidiyor. Ebeveynlerin çocuklarının randevularını kendi başlarına halletmelerine izin vermelerine bayılıyorum. Genç evcil hayvan sahipleri için çok güven verici bir şey. Normalde durup anneme prognoz hakkında bilgi verirdim ama şu anda otoparkta küçük bir kalabalık toplandığı için ne düşüneceğimi bilemiyorum. Colorado'nun ortasında küçük bir kasaba veteriner kliniğiyiz. Elbette, bazı kılı sahneler gördük, ancak bunları çoğunlukla çiftlik çağrılarında görüyoruz, otoparkta değil.

Dışarı çıkıp rüzgârın içine giriyorum ve insan kalabalığını takip ederek binanın yan tarafına park edilmiş beyaz ve gümüş renkli bir at römorkuna doğru ilerliyorum.

"Affedersiniz," diyorum iki kadının arasına girerek. Birinin elinde tulum giymiş bir chihuahua vardı. Köpek kıyafetlerini asla anlayamayacağım, özellikle de tulumları. Kalabalık, doğum sancısı çekiyor gibi görünen bir ata ve doğumla mücadele ediyor gibi görünen iri yarı bir adama bakıyor. Hâlâ aval aval bakan kadınlara, "Burada biraz alana ihtiyacımız olacak," diyorum.

Kim bana yardım etmek için peşimden geliyor, ben kendimi daha önce buralarda görmediğim bir adama tanıtırken kalabalığı uzaklaştırıyor... ki bu garip. Bu kasabadaki herkesi bir şekilde görmüşümdür. Üç binden az bir nüfusumuz var. Herkes herkesi tanır. Bu, toplum olarak kendimizle gurur duyduğumuz bir şey.

Elimi adama doğru uzatıyorum, o da benimkini kuvvetle yutuyor. "Acil ziyaret için üzgünüm. Eminim bu bir baş belasıdır ama durumumuz çok da iyi değil." Biz konuşurken sancılanan kahverengi Arap atına doğru başını sallıyor.

"Evet, çoğu zaman bu tür şeyler kendiliğinden olur. Onu buraya getirmenin bir nedeni var mı?" Ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve hangi dergiden fırladığını merak ediyorum. Kare çenesi, iri kasları, uzun boyu ve yakışıklı yüzüyle mükemmel biri. Buradan geçiyor olmalı, ki bu iyi bir şey. Beni tedirgin ediyor. Bu kadar yakışıklı adamlarla uğraşmaya alışık değilim. Genelde yaşlı çiftçilere ya da eşlerine yardım ederim. Kalın sesli, iri elli ve her sözünden etkilenen bakışları olan otuzlu yaşlardaki modellerle hiçbir ortak yanımda yok. Kimse bana öyle bakmaz.

"Doğum sancısı çekiyor," dedi. "Yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Başımı sallıyorum ve tayın ön ayakları, ardından burnu ve başı taçlanırken gülümsüyorum. Bir canlının dünyaya gelişini izliyor olmalıydım ama bunun yerine sağımdaki adama bakmaktan kendimi alamıyorum. Anneye karşı çok dikkatli. Onu okşuyor, ona güven veriyor ve tay dünyaya gelirken onu cesaretlendiriyor. Bir süre sonra bebek at römorkunun metal tabanına düşüyor ve zar torbasını yırtana kadar bacaklarını ileri geri sallıyor. Adama bunun bir saman yığınının içinde ne kadar kolay olacağını söylemekten kaçınıyorum. Bunun yerine hayvanın nefes alıp almadığını kontrol ediyor, stetoskopumu kalbinin ve ciğerlerinin üzerinde gezdiriyor, sonra da tüm bu sahneyi dikkatle izleyen adama doğru geri çekiliyorum.

"Günün geri kalanında ikisine de göz kulak olmak isteyeceksin. Tayın ayağa kalktığından emin olun ve-"

Omzuma hafifçe vuruyor ve ben dönüp tekrar onun karanlık gözlerine bakıyorum. Bu sefer daha derin, daha yoğun bir şekilde bakıyorlar. "Seni duyamıyorum."

"Ah," diyorum, sesim bu kez daha yüksek çıkıyor, atlara doğru dönüyorum. Bakışlarımı uzun süre onun üzerinde tutamıyorum yoksa midemde garip bir yanma hissi oluşmaya başlıyor. "Gözünü açık tutman gerekecek."

Bana tekrar dokunuyor, bu sefer bana doğru bakarken başını sallıyor. "Hayır, ben sağırım. Seni duyamıyorum. Dudaklarını okumak zorundayım. Bana bakarken konuşabilir misin?"

Sağır. O sağır. Kahretsin, bu yüzden bana bu kadar yoğun bakıyordu. Yaratmaya başladığım romantik sonuçların saçmalığı karşısında başımı sallıyorum, sonra bakışlarımı ona çeviriyorum, kafa karıştırıcı ama yoğun his geri dönüyor. Acaba o da bunu hissediyor muydu? Yine de muhtemelen herkesin gözünün içine bakmaya alışkındır.

"Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca ikisine de göz kulak olmanız gerekecek," diyorum. "Annenin dikkatli olduğundan ve tayın yemek yediğinden ve ayakta durduğundan emin olmak istiyorsun. Plasenta yakında doğacak. Kim'e tüm bunların nasıl yapılacağına dair bir şeyler yazdıracağım ya da eminim bir YouTube videosu izleyebilirsin. Artık bir sürü var." Şimdi fark ediyorum ki belki de duyamadığı için duyarsız davranmışımdır. İnsanlar YouTube videolarına her zaman altyazı koymuyor. Sağır insanlar için bir ayar var mı ki? "Yani, eğer yapabilirsen. Ayrıca hafta içinde uğrayıp herkesi kontrol edebilirim." Konuşurken kalbim hızla çarpıyor. Yanlış ya da aşağılayıcı bir şey söylemek istemiyorum.

Bana bakıyor, büyük, dövmeli kollarını birbirine kavuşturmuş. "YouTube'da altyazı ayarı var." Yorum doğrudan ve düz ve kızgın mı yoksa sadece gerçekleri mi söylüyor anlayamıyorum. Her iki durumda da, o iri kara gözler tekrar parlıyor ve beni hemen kontrol altına almam gereken çarpan bir kalp atışıyla baş başa bırakıyor. "Ne zaman istersen uğrayabilirsin," diye devam ediyor. "Burayı devraldığımı göre muhtemelen kontrol edilmesi gereken birkaç hayvanım var."

Derin bir nefes çekiyorum ve başımı sallıyorum, gözlerim güçlü omuzlarında ve metanetli duruşunda geziniyor. Çok seksi. Çekici değil. Sevimli değil. Tütüyor, seni yakıp kül edecek kadar ateşli.

"Evet," diyorum, çantamı yerden kaldırıp ona doğru bakmadan önce. "Yakınlarda mı oturuyorsun?"

"Bir mil kuzeyde, tepede." Elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Sanırım burası eskiden-"

"Berry ailesi. Yıllar önce oradan çıkan ödüllü bir domuz vardı. Çiftçi olmayan biri bu büyüklükte bir çiftliği neden kapar?"

Kollarını açıyor ve at römorkunun bagaj kapağını kilitliyor. "Sanırım bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Uğraman için daha uygun bir zaman var mı?"

Bunu belirsiz tutması ilginç. İyi oynadın. Şimdi bütün gün neden buraya taşındığını merak edeceğim.

"Kim'e sormam gerek. Tüm programımı o yapıyor. Numaran onda var mı?" Duyamazsa onunla telefonda nasıl konuşacağımı merak ediyorum ama sonra mesajlaşmayı hatırlıyorum. "Bugün ayrılmadan önce sana mesaj atarım ve neyin işe yaradığını bildiririm."

Başını sallıyor ve iri gövdesini yana doğru sallayarak kamyonetine tırmanıyor. Bakmamaya çalışıyorum ama kaslarının nerede büyüdüğünü ve nasıl bu kadar irileştiğini merak ediyorum. Sanki yıllardır yapıyormuş gibi tek bir yumuşak hareketle kamyonetini park yerinden çıkarıyor, sonra sessiz köy yoluna çekip giderken el sallıyor.

Külotum ıslak. *Neden ?* Tanrım, berbat durumdayım.

"Çok seksi, değil mi?" Kim omzuma vurarak söylüyor. Onun buraya döndüğünü fark etmemiştim bile. Anlaşılan o kadar dalmışım.

"Evet, onu tanıyor musun?"

"Ailem onun çiftliğinin yanındaki çiftliğin sahibi. O bir gazi. Sanırım savaşta işitmesini engelleyen bir şey oldu."

Kalbim aynı anda batıyor, şişiyor, atlıyor ve boğuluyor. "Nereden?"

"Güney Kaliforniya. Çok seksi ama seslere bakılırsa tamamen durumda. I onunla takılmazdım. Böyle adamlar her zaman kötü haberdır ve senin içinde bulunduğun... durum... Bence bu ihtiyacın olan son şey."

Durum kelimesini kullanmasına alınmalıyım. Hayatımı bir Shakespeare oyununa benzetiyor... dramatik ve trajik.

Ona bir bakış attım. "Lütfen, sana erkeklerle işimin bittiğini söyledim. Sanırım bir köpekle aile içi ortaklık kuran ilk kişi ben olacağım. Uzun vadeli bir bağlılık, seks yok ve belki de iyi çalışan bir cins bulabilirim."

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Öyle diyorsun ama gözlerinde görebiliyorum. Bu adamdan hoşlanıyorsun."

Kim ve ben birbirimizi üç yıldan uzun bir süredir tanıyoruz ve hayatımın bu noktasında beni herkesten daha iyi tanıdığına şüphe yok, ama bu konuda yanılıyor.

"Buna hormon deniyor. İhtiyacım olan şey vibratörümle bir randevu." Konuyu değiştirmek için umutsuzca ofise doğru dönüyorum. "Haftanın geri kalanında programımın nasıl olduğunu biliyor musun? Uğrayıp diğer hayvanları kontrol etmemi istedi. Bir-"

"Sonsuza kadar dolusunuz," diyor gülümseyerek. "Sadece acil çiftlik aramaları için birkaç boşluğunuz var, ancak acil durumlar için onları açık tutmanız gerekiyor. Belki de başka birini işe alabilmek için gerçek para almaya başlamalısın. Mumun iki ucunu da yakıyorsun ve artık bunu yapamazsın."

"Babam burayı insanlara yardım etmek ve topluma geri vermek için işletti. Ben de yapabilirim. Bu-"

"Baban kasabada sadece 300 kişi varken burayı işletiyordu ve sadece gerçekten ihtiyacı olanlara yardım ediyordu. Sen herkese yardım ediyorsun ama yetişemiyorsun. Şimdi burada üç bin kişi var. Batacaksın. Her haftanın sonunda bana ödeme yapacak parayı nereden bulduğunuzu bile bilmiyorum."

Haklı olduğunu biliyorum ama bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. İnsanlar onlara yardım etmemi bekliyor. Yaptığım şey bu. Sadece bu da değil, eğer birinin hayvanı , para yüzünden bakımı reddetmeyeceğim. Bu korkunç bir şey. "Önemli bir şey değil," diyorum telefonumu çıkararak. "Bakayım atçı adam

bu gece müsait olduğunu söyle ve aradan çıkar. O zaman bu konuşmanın tamamını unutabiliriz."

Konuşurken başımı kaldırıp ona bakma zahmetine girmiyorum ama "Evet, tam olarak bunu kastetmiştim" derken sesindeki onaylamama ifadesini duyuyorum.

Etrafımda olup bitenleri göremeyecek kadar kör değilim. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ve şu anda zihnim bu askeri tekrar tekrar görüyor.

Üçüncü Bölüm

Luke

Daha eve yeni varmıştım ki veterinerden bu akşam uğrayıp uğrayamayacağını soran bir mesaj aldım. Bu normal mi? Daha önce hiç küçük bir kasabada yaşamamıştım. Bir veterinerin gece geç saatlere kadar çalışması çok abartılı görünüyor ama onu sorgulamıyorum. Sadece evet deyip tayı ve atı ahıra geri götürüyorum.

Veterinere koşacak kadar aptalım. Tabii ki kendi bebeğini doğurabilir. Sadece bu da değil, eminim bu çiftlikteki her hayvan iyidir. Veterinerin bu saatte gelip kontrol etmesine gerek yok. Buraya geldiğinde özür dilemek zorunda kalacağım, hatta belki ona yiyecek bir şeyler hazırlarım, böylece onu karanlıkta dışarıda tutan pislige yardım etmekten eve döndüğünde kendine akşam yemeği pişirmek zorunda kalmaz.

Tay çoğunlukla kendi başına yürüyor, ancak annesiyle birlikte merada yumuşak saman ve yiyeceğe doğru ilerlerken bacakları hala titriyor.

Hortumu kaptığım gibi basınçlı yıkamayı çalıştırıyorum ve karavanı kamyonndan indirip akşam yemeği için ne yapmam gerektiğine bakmak üzere eve doğru ilerlemeden önce püskürtüyorum. Satın aldığımdan beri evde pek fazla yiyecek bulundurmuyorum, bunun yerine etrafta ne kadar protein varsa onunla kutu makarna ve peynir yapıyorum. Pek taze çiftlik ürünü sayılmam ama az bakım gerektiriyor ve bugünlerde yapabildiğim tek şey bu.

Telefonum kot pantolonumun arka cebinde titriyor ve onu çıkarıp gelen mesajı okuyorum. Eski bir arkadaşım, Henry Maddox. Rugged Mountain'daki arazilerin çoğu ona ait ve buraya gelmemin sebebi de o. Bana biraz temiz hava ve sıkı çalışmanın zihnimi özlediğim huzurlu yere geri getireceğine söz verdi. Ancak şu ana kadar bu konuda haklı olduğundan emin değilim.

Selam dostum. Buraya geldiğinden beri senden haber alamadım. Her şey yolunda mı?

Ben: Her şey yolunda. Burada birkaç hayvan miras kaldı, o yüzden onunla meşguldüm.

Ona doğum yapan bir atı veterinerine götürmekle ilgili kısmı anlatmadım.

Güzel. O zaman buraya tam uyacaksın. Herkesin işgal ettiği birkaç dönüm arazi var. Şimdi sana bir kadın bulmalıyız.

Bu düşünceye gülüyorum.

Ben: Bir kadın mı? Hangi kadın benimle uğraşmak ister ki? İşitme duyumu geri kazanana kadar bu işlerden uzak durmak en iyisi.

Henry: Peki ? Ayrıca, çok yakınsın. Hissedebiliyorum.

Henry ve ben donanmaya katılmadan önce tanıştık. Liseden mezun olmak üzereydim ve ayrılmadan önce doğuya bir yolculuk yapmanın ruhuma iyi geleceğine karar vermiştim. Kasabadan geçerken Main Street'teki bir karaoke barda tanıştık. O zamandan beri görüşüyoruz.

Ben: Tam olarak nasıl hissedebiliyorsun?

Bugün veterinerle göz göze geldiğinizi duydum.

Siktir. Küçük bir kasabada yaşamak bir şey mi olacak?

Çünkü buna hazır olduğumu sanmıyorum.

İyi olacaksın. Emily nazik biri. Bazı çiftçiler ona para ödeyemese bile o hayvanlara yardım ediyor. Bugün sen miydin? Ödeme yapmak zorunda kalmayacağın umuduyla ona gözlerini mi verdin?

Ben: Ha. Ha. Ha. Ona bakmak zorundayım. Duyamıyorum, hatırladın mı? Sonra konuşuruz.

Ona bu gece geleceğini söylemedim. Eminim kendi kulağıyla duyacaktır. Ben şimdi tozsuz yiyecek almak için kasabaya gitsem de, o ziyaretinden sonra kasabaya döndüğünde de eminim herkes konuşuyor olacak. Ayrıca, bunun hiçbir anlamı yok. Elbette güzel ve belli ki ilgili biri ama bu ondan uzak durmak için daha fazla sebep. O bütün birini hak ediyor. En azından söylediği sözleri duyabilecek birini.

Dördüncü Bölüm

Emily

İlkbaharın sonlarında saat altı demek hala iki saatlik gün ışığım kaldığı anlamına geliyor ki vücudumun yavaşlamaya başladığını düşünürsek bu bana çok uygun. Bu, babamın işi bana bırakıp Arizona'ya gitmeden önce beni uyardığı bir konuydu. Beni sürekli tükenmem konusunda uyarırdı. Sanırım o gemi kalktı ve şimdi ekstra gevrek ile yanık arasında bir yerdeyim. Bu noktada, ara vermek gerçekten bir fark yaratır mı? Bir şeyi yaktığınızda, genellikle bir daha asla eskisi gibi olmaz.

Kapıyı hafifçe çalıyorum ve temiz, çıplak ön verandayı inceleyerek bekliyorum. Bir sallanan sandalye ya da çelenk bile yok. Ne zamandır burada olduğunu söylemişti? Bu şekilde sallanan sandalyeleri ya da köşede yığılı antikaları olmayan bir ön sundurma görmek nadirdir.

Kapı yavaşça açılır ve az önceki adam kapı çerçevesinin hemen içinde uzun ve sağlam bir şekilde durur, omzuna asılı bir mutfak havlusu, göğsüne sıkıca yapışmış bembeyaz bir tişört. Elini uzatır. "Doktor... Özür dilerim, isminizi duymadım."

"Emily," diyorum, konuşurken ona doğru bakıyorum. "Ya sen?"

"Luke." Başını sallıyor ve karşılık vermek için kocaman elini uzatıyor ve ben onun dokunuşunda kayboluyorum. Elleri nasırlı ve pürüzlü, sıkıştı ise sert, tutuşumdan hızla düşüyor.

Bakışlarımız birbirimize takılı kalıyor. "Luke," diye tekrarlıyorum, o bana bakarken ciğerlerimdeki hava çekiliyor. Yüzümü incelediğini biliyorum, muhtemelen sözlerimi değerlendirmek için daha fazla şey topluyor, ama yardım edemem ama daha fazlası olduğunu hissediyorum. Çok ateşli, inkar edilemez bir şekilde öyle. "Yemeğinizi bölmek istemem. Hayvanları kendim kontrol edebilir ve seni rahat bırakabilirim."

Gülümsüyor. "Aslında, seni bu kadar geç saatte burada tuttuğum için kendimi kötü hissettim, bu yüzden sana biraz yemek yaptım. Almak zorunda hissetme kendini. Sadece aç olacağını düşündüm."

Ev yapımı yemek yemeyeli yıllar oldu. Annem beş yıl önce vefat etti ve bu kavram da onunla birlikte gitmiş olabilir. Babam hiçbir zaman yemek yapan biri olmadı ve eğer fritöze bir şeyler atabilirsem, ben de yaparım.

Luke eve geri dönüyor ve beni içeri davet ediyor, İtalyan ve fesleğen kokusu daha da güçleniyor. "Bu sarımsak mı? Sarımsaklı ekmek mi yapıyorsun?"

Utangaç bir şekilde sırtıyor ve gülümsüyor. "Tarifi internetten aldım. Umarım çok-"

"Hayır, harika kokuyor" diyorum, ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

"Bir süredir

Bütün gün açlıktan öldüm. Bu sabah öğle yemeğimi unuttum."

"Yani bütün gün bir şey yemedin mi?" Ocağın üstünde spagetti sosu ve taze pişmiş ekmekle dolu bir güveç tenceresinin durduğu mutfığa doğru ilerlerken üzerine bir endişe dalgası yayılır.

"Bu harika görünüyor! Bütün bunları yaptığına inanamıyorum."

"Bu sadece talimatları takip etmek," diyor. "Bir veteriner olarak her zaman talimatlara uymalısınız." Süngerimsi ekmeği dilimleyip bir dilimi seramik tabaktaki pennenin yanına koyarken yüzü dimdik. Kepçeyi güveç tenceresine daldırıyor ve kalın kırmızı bir sosu kaşıkla çıkarıp eriştelerimin üzerine sürdükten sonra bana parmesan ikram ediyor.

Ağzım sulanıyor.

"Tuhaf geldiyse özür dilerim," diyor. "Belki genelde müşterilerle yemek yemiyorsunuzdur ya da-"

"Aslında," diyorum tabağı elinden alırken, dudaklarımı onun dudaklarına doğru kaldırmayı unutmadan, "Birkaç çiftçiyle turtta yedim ama hiç böyle büyük bir makarna yemeği yememiştim. Teşekkür ederim!"

Başını sallıyor, yüzünde hâlâ bir gülümseme yok, sonra arkasını dönüyor. "Turtalar. Sanırım turtada çiftlik hayatıyla el ele giden bir şeyler var, değil mi? Bu arazide bir meyve bahçesi olduğunu bile düşünüyorum. Sadece henüz bulamadım." İki büyük kadeh şarap dolduruyor, sonra onları tabağıyla birlikte masaya koyuyor ve bana doğru bakıyor. Bakışları benimkilerde sıcak.

"Seni Colorado'ya getiren neydi? Kim ailesinin yakınlarda yaşadığını ve senin de eski bir asker olduğunu söyledi?"

Başını sallıyor. "Bu işitme olayı yüzünden terhis edildim. Ekibimin yakınında bir bomba patladı, yani... iki tane. Geçici olduğunu söylüyorlar ama sekiz ay oldu ve henüz geri alamadım." Bir ısırik alırken çatalı makarnaya saplanıyor.

Onu takip ediyorum ve tekrar konuşmadan önce doymak bilmeden yiyorum. Yemek mideme sıcak bir kucaklama gibi vuruyor ve bunun için minnettarım. "Başına gelenler için üzgünüm. Yine de geri alacağın iyi oldu."

Gülüyor ama neşeli olmaktan çok alaycı bir gülüş bu. "Sanırım o gemi kalktı. Doktor altı ay sonra anlayacağımı söylemişti, sekiz ay oldu."

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Şanslıydım ki tek gerçek travmam altı yaşımdayken berbat bir erkek arkadaşım ve kırık bir bacağım oldu. Okuldaki oyun setinden düşmüştüm.

"Bununla başa zor olmalı," diyorum dişlerimi sarımsaklı ekmeğe önce.

Başını sallıyor ve masadan şarap bardağını alıp konuşmadan önce bir yudum alıyor. "Her neyse, küçük kasaba hayatı dinlenmek için ferahlatıcı bir yer. Bir çiftlik beklemiyordum, ancak önceki sahipleri çabucak ayrılmak zorunda kaldı ve bana reddedemeyeceğim bir fiyat teklif ettiler. Artık hayvanlarla dolu bir çiftliğim ve yetişmem gereken bir bağışım var."

"Hibe ne için?"

"Henüz hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sanırım önceki ev sahipleri burayı bir rehabilitasyon çiftliği olarak işletmişler. Yerlerinden edilmiş ve yaralanmış hayvanlara bakmalarına izin verirken, kendilerine bir hayat sağlamak için yeterli gelir elde etmelerini sağlıyordu. Anladığım kadarıyla, koruyucu aile gibi ama hayvanlar için. için böyle bir şeye bakmalısınız. Henry bana hizmetlerinizi bedavaya verme alışkanlığınız olduğunu söylüyordu."

"Henry Baxter? Henry'i nereden tanıyorsun?"

"Eski dostum. Aslında size önceki ev sahiplerinin bana bıraktığı ismi verebilirim. Şu anda nerede kalıyorsunuz? Belki kliniği kendi mülkünüze taşıyabilir ve her şeyi-"

"Artık kliniğin arkasında yaşıyorum. Bir karavanda."

"Karavan mı? Doğru mu okudum?" Sorarken endişeli görünüyor.

İnsanlara nasıl yaşadığımı anlattığımda neden hep şaşırdıklarını bilmiyorum. Sanırım bir veterinerin bir düzine köpeği ve bir ya da iki atı olan daha büyük bir evi olmasını bekliyorlar. "Rahat bir yer ama beni kliniğe yakın tutuyor ve hatlar döşendiğinden beri hiç bakım gerektirmiyor."

"Yine de kışlar. Burası çok soğuk" diyor. "Nasıl ısıniyorsunuz?"

"Isıtıcılar," diye gülüyorum. "Doğrusu, veterinerlik binası karavandan gelen rüzgârı çok engelliyor, bu yüzden açık havada olduğumdan daha fazla korunuyorum."

"Ve sen böyle mi seviyorsun? O küçük alanda?" Şimdi fark ediyorum ki sırtı tamamen düz ve kollarını dikkatle hareket ettiriyor, sanki her hareketi ölçülmüş ve düşünülmüş gibi.

"Burayı sevmiyorum. Yani, ideal olarak, bir gün böyle bir yerde, güzel bir ön verandası, büyük bir mutfak ve arkada atlar için bir tarlası olan bir yerde yaşamak isterdim. Ama... Bunu ne zaman ve nasıl karşılayabileceğimi bilmiyorum."

İç çekiyor ve zihninin çalıştığını görüyorum, sanki benim için sorunlarımı çözmeye çalışıyor. Çok tatlı bir jest ama yarısını bile bilmiyor.

"Bir yolunu bulacağım," diyerek düşüncelerini böldüm. "Yemek için teşekkürler ama hava kararmadan önce hayvanları kontrol etmeliyim."

Başını sallıyor ve tabaklarımızı kaldırıp lavaboya götürdükten sonra tezgâha yaslanıyor; iri ve sağlam vücudu güçle ayakta duruyor ve bana bakarken geniş bir duruş sergiliyor. "Turta yapmadım ama bir tane aldım. Belki hava kararmadan önce hayvanları kontrol edebilir, sonra da bir dilim için içeri gelebiliriz?"

Turta. Turtaya bayılırım. Yemeyi en sevdiğim şeydir ve kutuyu gördüm. Betty'nin biri. Onlar için ölünür. Birkaç dakikadan fazla kalmamalıyım. Hayvanları kontrol edip kaçmalıyım ama tatlı için kalma düşüncesi kalbimi yıllardır olmadığı kadar heyecanlandırıyor.

İsteksizce başımı sallıyorum ve eski çiftlik evinin arka kapısından çıkıp ahıra doğru onu takip ediyorum. Arazi, ana evden sadece iki yüz metre uzakta büyük, beyaz badanalı bir ahır ve solda daha önce tanıştığım at ve bebeğin bulunduğu bir mera ile iyi bir şekilde düzenlenmiştir. Rüzgârda hafifçe ileri geri hareket eden bir lastik salıncak bile var. Bir an duruyorum ve ileri geri sallanan bir çocuk hayal ediyorum, neşesinin sesi bir şarkı gibi arazide dolaşıyor.

Luke ahırın kapılarını açıyor ve içeri giriyoruz. Hava kararıyor ama hâlâ ahırdaki birkaç hayvanı kontrol edebileceğim kadar ışık var. Dışarı baktığımda birkaç keçi ve bir domuz var gibi görünüyor. İlk bakışta hepsinin sağlığı yerinde gibi görünüyor. Domuza doğru ilerleyip onu kontrol ediyorum, karnını yokluyorum, kalbini dinliyorum, keçilere doğru ilerlemeden önce kulaklarını ve gözlerini kontrol ediyorum.

"Domuzun sağlığı iyi durumda. Garip bir şey görürseniz kan tahlili yapabiliriz ama ben endişelenecek bir belirti görmüyorum." Kollarını kavuşturmuş ve dev gövdesiyle arkamda dimdik duran Luke'a bakıyorum. İyileştirmek, dokunmak, lütfen istediğim sağlam bir iyilik duvarı gibi.

Tanrım. Bu hormonlar gittikçe kötüleşiyor.

Luke'a bakıyorum, ay geceyi ele geçirirken ahırın loş ışığında ona bakıyorum. "Neyin ? Üzgün görünüyorsun. Satın aldığına pişman mısın?"

Çiftlik mi? Çok fazla sorumluluk var ama-

Başını sallıyor. "Hayır. Ben iyiyim." İçine kapanık olduğunu anlıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de öyle olmaz mıydım emin değilim. Çok şey yaşadı.

"Orduda ne yaptın?"

". " Ayrıntı vermiyor, ben de daha fazlasını sormuyorum. Bunun yerine keçilerin ağılına girip eğilerek elimi en uzun olanın başının üstünde gezdiriyorum. Bu gece serin bir esinti var ve yakındaki bir çalıdan gelen yaban mersini kokusunu süpürüyor. Artık nereden geldiğini göremeyecek kadar karanlık.

"Bunu gerçekten seviyorsun, değil mi? Hayvanları, onlarla ilgilenmeyi?"

Tekrar ona doğru bakıyorum. "Bunu seviyorum. Bildiğim tek şey bu. Ayrıca, insanlardan çok daha iyiler. Topluluğu sevmediğimden değil, çünkü seviyorum... ama o kadar da sosyal değilim. Sanırım insanlar yerine on iki keçiyle bir odada sıkışıp kalmayı tercih ederim."

Gülümsüyor ve bana doğru adım atıyor, bakışları benimkilere öyle sıcak bakıyor ki eriyor olabilirim. "Sende farklı bir şeyler var."

Sertçe yutkunuyorum. "Farklı mı? Nasıl farklı?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim ama bir gün birini gerçekten mutlu edeceksin."

Kalbim durdu. *Birisi*. O değil, ama... *biri*. Bir gün *birini* gerçekten mutlu edeceğim. Belli ki bu durumu tamamen yanlış okumuşum. Ahırdan çıkıp, az önceki atın kendi başına ayakta durup su içiyor gibi görünen tayı emzirdiği açık otlağa doğru yürüyorum. Onları rahatsız etmeyeceğim. Onun yerine Luke'a dönüp az önceki tuhaflığını teselli etmeye çalışıyorum, çünkü kalbim kırıldığı için ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bütün bu hayvanları bir sebep. Belki de henüz bilmiyorsun."

Gülüyor. "Aklımı kaybettim. Bu yeterince iyi bir sebep mi?" "Belki de. Bazen kendimizi bulmanın en iyi yolu kaybolmaktır."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra derin bir nefes alıyor ve batan güneşe doğru ayarlanıyor. "Sesleri özlüyorum. Ağaçların hışırtısını, köpeklerin havlamasını, çimenlerin hışırtısını. Bu çok zor. Gecelerimi çocuklarımın oyununu ya da karımın kahkahasını duyup duyamayacağımı merak ederek geçiriyorum. Doğrusu, bunlardan herhangi birine sahip olup olamayacağımdan bile emin değilim. Kimsenin benim gibi bir ortağa sahip olmasını istemezdim."

İfadesinden neredeyse iğreniyorum. "Senin gibi bir ortak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Benim gibi, kırık. Bana sahip olacak kişi için bir yüküm. Bunu gerçekten değer verdiğim birine yapabileceğimden emin değilim."

Tarlada kuvvetli bir rüzgâr esiyor ve saçlarım yüzümün önünde dalgalanıyor. Saçlarımı geriye itiyorum ve gözleri kapalı olan Luke'a doğru bakıyorum. Ona yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Duyma yetisini geri getiremiyorum ve sadece empati kurabiliyorum. Duyma yetisini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. İşitme duyusu işimin her bölümünü etkiliyor. Teşhislerimin çoğu yardım çılgınlıklarına, kalp atışlarına, hırıltılara dayanıyor. Onun neler yaşadığını sadece tahmin edebilirim, ama onun bir yük olmadığından hiç şüphem olmadan eminim.

"Sen ," diyorum, bakışlarımız birbirimizin üzerinde. "Duyman bunu değiştirmez. Hiç de kırık dökük değilsin. İyi kalpli birine benziyorsun ve bugünlerde bu çok nadir. Duyan ya da duymayan her kadın sana sahip olduğu için şanslı olacaktır."

Gülümsemesini bastırıyor ve umarım bu mesajı yüksek sesle almıştır. Temiz.

"Bugün yer, gelecekte olacağınız yermiş gibi bakıyorsunuz. Sonsuza dek. Doktorlar işitme duyunuzun geri gelebileceğini zaten söylediler ve her geçen gün bu gibi durumlara yardımcı olacak yeni prosedürler ortaya çıkıyor. Örneğin, birkaç yıl önce işitme yetisini kaybetmekte olan bir köpekle gelen bir kız vardı. Sizininki gibi ani değil, yavaş bir kayıptı ama onunla bağlantı kuramayacağından o kadar endişeliydi ki saatlerce fikir aradım ve sinestezi denen bu şeyi buldum. Hiç duymuş muydunuz?"

Başını sallıyor.

"Bu titreşimlerle ilgili. Bir sesin titreşimini hissedebilirsiniz, beyninizin ona bir ses atayabileceğine dair bir teori var."

Sanki aklımı tamamen yitirmişim gibi önce uzaklara, sonra tekrar geriye bakıyor. "Peki, nasıl çalışıyor?"

Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Sana yaklaşabilir ve tenine karşı bir şeyler söyleyebilirim. Chihuahua'da işe yarayan buydu."

Gülüyor. "Chihuahua mı?"

"Chihuahuaların da duymaya ihtiyacı var." açtığım için biraz utanarak şakacı bir şekilde göğsüne . Ona bu kadar yaklaşmak

kesinlikle beni tekrar tehlikeli bölgeye götürecek ve o açıkça benim başkası için en iyisi olduğumu belirtti.

Gözleri dönüyor. "Peki bu nasıl oluyor? Sadece mı eğiliyorsun?"

Ona doğru bir adım atıyorum, kokusunu içime çekerken kalbim hızla çarpıyor. Sedir ve vahşi doğa gibi kokuyor. Yanımda kocaman duruyor, o kadar büyük ki bacaklarımın arasında bir tik tak hissediyorum ve nabzım artıyor. Ayrıca, nerede konuşacağımdan emin değilim. Köpekle boynuna yakın konuşurduk ama bu çok samimi olurdu, değil mi? Yine de buradayım ve ona yardım etmek istiyorum ve boyun, nispeten konuşursak, vücudun en hassas bölgesidir. Eğer bunu deneyeceksem, doğru şekilde yapmalıyım. Derin bir nefes alarak bacaklarının arasına girdim ve boynuna doğru eğildim, hareket ederken ayak parmaklarımı yukarı doğru kaldırdım. Sanki bunu bilerek yapmışım gibi, sanki onu karşımda hissetmek için çaresizim, dokunduğumuzda sırtıma yayılan ısınan elektriği hissetmek için çaresizim.

Yavaşça, santim santim, vücudum göğsüne yaslanana ve dudaklarım boynuna değene kadar birbirimize sürtünüyoruz.

"Eğer böyle durursam," diyorum boynunun yan tarafına doğru konuşarak. "Bir şey anladın mı?"

İkimizi de yerinde tutarken eli belime dolanıyor. Dostça bir dokunuş olduğundan eminim ama vücuduma hiç de dostça olmayan şeyler yapıyor. "Ne dediğini bilmiyorum ama nefesin boynumda güzel bir his uyandırıyor."

Duraksıyorum, söylediği sözlerle ne demek istediğini anlıyorum, sonra hiçbir şey demek istemediğine karar veriyorum. Ben de boynumda sıcak bir nefesin tadını çıkarmak isterdim.

"Tekrar dene," diyor, sesi derin ve çakıllı.

Ellerimi omuzlarının üzerine koyup boynuna tekrar fısıldadığımda omurgamdan aşağı bir şok ürperiyor. Bu kez kelimeler kesik kesik bir nefesle çıkıyor. "Buna ne dersin? Herhangi bir şeye?"

Bakışlarımız buluşana kadar benden hafifçe uzaklaşıyor ve dünya durmuş gibi görünüyor. Bana bakarken başı bir ileri bir geri sallanıyor. Benimle tanıştığı o iri kara gözler şimdi daha yumuşak ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez omuzları gevşemiş.

"Hiçbir şey," diyor, bana bakarken bakışları kapüşonlu.

Başka tarafa bakamıyorum. Kapana kısılmış bir sinek gibi ona yapışmış durumdayım. Eli çenemin altından geçiyor ve tüm vücudum titriyor.

"Yine de denemiş olman hoşuma gitti."

Yüreğim kabarıyor. "Kimse yardım etmeye çalışmadı mı?"

Uzaklara bakar, sonra tekrar geri döner. "Bu şekilde değil. Nefesleri boynuma değerken ve bir chihuahua hakkında bir hikâye anlatırken olmaz."

"Denemeye devam edeceğiz. Belki de müzik ya da daha derin bir ses gibi başka titreşimler duymaya ihtiyacınız vardır."

"Sesin mükemmel," diyor ağızma doğru eğilerek.

İri eli boynumdan aşağı iniyor ve kıyıya vuran bir dalga gibi dudakları benimkilere şiddetle çarpıyor.

Sıcaklık üzerime yayılıyor ve gözlerim kapanana kadar dünya dönüyor ve ben onun dokunuşuna teslim oluyorum, bir yandan da büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Beşinci Bölüm

Luke

Otuz iki yaşında bir avuç kadınla birlikte olduğumu sanırsınız ama olmadım. Lise hayatım annemin faturaları ödemesine yardım etmekle geçti ve mezun olduktan bir gün sonra askere gittim. Her günümü sıkı çalışarak, vücudumu geliştirerek, zihnimi güçlendirerek ve esasen ülkem için savaşmak için olmam gereken şekle girerek geçirdim. Sonraki yıllar bu becerilerimi kullanarak geçti. Biriyle çıkmadım. Etrafımdaki kadınlara ilgi bile duymadım. Aklım böyle çalışmıyordu. Aklım görevimdeydi. Odaklanmış ve hazırdım.

Yani bu öpücük, dudaklarımın Emily'ninkilere yapıştığı ve kalbimin küt küt attığı bu an, bu genellikle yapmadığım bir şey. Aslında bu benim ilk öpücüğüm.

Dudakları kavrayışından ayrılırken eli omzumun üzerinden göğsüme doğru iniyor. Onu yakınımda tutmak, ona tekrar çarpmak istiyorum ama kendimi konfor alanımın dışına çoktan yaydım. Belki de daha fazla öpüşmek istemiyor, belki de durmak istiyor.

Gözlerimi açıp onunkilere diktiğimde kalbim göğsümde güm güm atıyor. Şimdi onu duyabilmeyi her zamankinden daha çok istiyorum, tatlı iç çekişlerini, dudaklarını oynattığını gördüğüm yumuşak iniltiyi. Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Özür dilerim. I-"

Eğilip beni tekrar öpüyor, dokunuşunun dudaklarımdaki ılık sıcaklığı hoş karşılanmış bir hediye gibi, ta ki gözleri tekrar açılıp ayaklarının üzerine düşene kadar. "Üzülme. Hoşuma gitti."

Bakışlarımız birbirimizin üzerinde sıcak bir şekilde dururken dakikalar geçiyor. Elim saçlarının arkasına dolanıyor ve onu tekrar kendime çekiyorum. Bu sefer öpücüğümü boynundan aşağı ve omzuna doğru takip ediyorum. Vücudu bana sürtünüyor, rüzgara karşı birlikte hareket ederken göğüsleri heyecanla göğsüme çarpıyor.

Güneş artık tamamen battı ve tepemizde asılı duran hilal şeklindeki ayın loş ışığı dışında gece neredeyse karanlık.

Elleri göğsümün üzerinden çıplak kollarıma iniyor, tişörtümün altından geçmeden önce parmak uçları kıvrılmış saçlarımda geziniyor.

Siktir, sikim ağrıyor.

"Çok güzelsin," diye inliyorum ve karşılık vermesini umuyorum.

Gözleri benimkilerle sıcaklıkla buluşuyor. "İnsanlar bana bu sözleri daha önce de söyledi... ama sen söylediğinde... sana inanıyorum."

Dudaklarımız tekrar buluşuyor, bu sefer daha da tutkuyla, sanki bu sefer engellerimizin ötesinde hissetmek için kendimize izin vermişiz gibi. Ellerim kıvrımlarında geziniyor, onu daha da yakınlaştırırken kalçalarına batıyor.

Siktir, sikim sertleşiyor. Onu istiyorum. Her açıdan çok erken ama vücudum onu çağırıyor.

"Yine de sana bir şey söylemem gerek," diyor ve son sözünü bitirirken yere bakıyor.

"Herhangi bir şey."

"Bunu düşünmemiştim... Yani, sen çok yakışıklısın ve ben çok... benim. İlgin çekeceğini hiç düşünmemiştim. Yani, seninle ilgileniyorum... ama sen çok... ve ben..." Sanki söyleyecek doğru kelimeleri arıyormuş gibi tekrar duraklıyor.

Dudak okuma, işitme duyumu kaybetmeden çok önce orduda yaptığım bir şeydi, bu yüzden beceride oldukça ustayım, ancak her zaman mesajı doğru alıp almadığımı merak eden bir yanımda var ve biri kekelemeye başladığında kolayca kayboluyorum.

"Ne oldu? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Aşağıya bakıyor, sonra tekrar yukarıya, ellerini göğsümde gezdiriyor. "Dört ay öncesine kadar bir ilişkim vardı. Yakındık. Hıyarın tekiydi... ama yürütmeye çalışıyorduk çünkü ben kadere inanıyordum."

"Tamam..." Bunu bana neden söylediğini anlayamıyorum. Muhtemelen yirmi beş, yirmi altı yaşlarında. Başka bir adamla birlikte olması oldukça mantıklı görünüyor. Tek bildiği benim başka kadınlarla birlikte olduğum.

Derin bir nefes alıyor, nefes verirken göğsü yavaşça inip kalkıyor ve geniş gözlerle bana bakıyor. "Bu adam... tam bir kabus. Duygusal olarak hiç orada değildi ve fiziksel olarak da..." Alt dudağını ısırtıyor ve içimi hastalıklı bir his kaplıyor. "Bana hiç zarar vermedi ama her zaman bir şekilde gözümü korkutuyordu. Kendini benim üzerimde tutmak ve gücünü göstermek gibi. I..."

Bitirmesini beklerken yüzündeki acı kalbime işkence ediyor.

"Onu düzeltebileceğimi düşündüm. Ama... sonra bir şey öğrendim ve gitmenin en iyisi olduğuna karar verdim."

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, bir şey kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum. "Pardon, ne dedin?"

Yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor ve dudakları titriyor. Hay sikeyim. Bu her neyse korkunç görünüyor.

"O ne yaptı?" Neredeyse hırlayacaktım, gerginlik boğazımı kapatıyordu.

Bir nefes daha çekiyor. "Ben hamileyim. Doğum tarihim dündü. Kimseye söylemedim, Kim hariç, ama o da bana haber vermedi. Ben... ve şimdi seni öpüyorum ve öpmemeliyim, değil mi? Çünkü başka bir adamın bebeğine sahibim. Sadece... korkuyorum."

Onu göğsüme çekip elimden geldiğince her şeyden korurken zihnim dönüyor. Dokuz aylık hamile gibi görünmüyor. Kadınların hiç bilmeden doğurdukları televizyon programlarını izlemiştim ve bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm, ama Emily'yi böyle görmek her şeye inanmamı sağlıyor. "Başını bile kaldırmıyorsun."

"Biliyorum. Büyük beden kıyafetler oldukça bağışlayıcıdır. Ayrıca, sanırım düşük taşıyorum, bu da bunun bebekten çok kek gibi görünmesini sağlıyor." Elini yumrunun üzerinde gezdirerek şeklini belirginleştiriyor, sonra bana doğru eğiliyor ve göğsüme doğru kıvranıyor, gözyaşları gömleğimi ıslatıyor.

"İyi olacaksın," diyorum sırtını tekrar tekrar ovarak, nasıl yardım edebileceğimi düşünmeye çalışarak.

Yavaşça göğsümden kalkıyor ve bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "İyi hissetmiyorum. Dean hamile olduğumu öğrendiğinde bebeğin peşine düş. Tam velayet isteyecek. Babası Colorado Springs'te avukat ve kendisi de Rugged Mountain'da polis. Ve benim kim olduğumu biliyorsun... kliniğinin arkasında bir karavanda yaşayan küçük bir kasaba veterineri. Korkuyorum," diye iç geçiriyor. "Özür dilerim, bütün bunları sana yüklememeliydim. Öpüştük, mükemmeldi ve sonra endişelendim çünkü hamilelik olayını bilseydin benden hoşlanmayacağını biliyordum ve sadece bunu ortaya çıkarmak istedim. Ve şimdi çıktı ve benden nefret ediyorsun, bu yüzden gidebilirim." Beni geçip araba yoluna doğru niyetle yürüyor, ama ben peşinden koşuyorum ve kolunu elimle hafifçe kavriyorum.

"Senden nefret etmiyorum. Paylaştığımız şey hoşuma gitti."

Başını sallayıp arabaya doğru dönüyor, ama ben onu takip edip tekrar durduruyorum. Bu sefer sinirlenmiş görünüyor. Dudaklarını tekrar istediğime, onu daha fazla tanımak istediğime, ona yardım etmek istediğime onu nasıl ikna edeceğimden emin değilim.

"Seni hak etmediğimi biliyorum Emily, ama yardım etmek istiyorum. Bildiğim tek şey bu. Ayrıca, o öpücük... sen de hissettin mi?"

Bir damla gözyaşını siliyor ve bana doğru adım atarak başını sallıyor. "Ama benim bir bebeğim var ve tüm bunları sana yüklemek istemiyorum. Sen-"

"Bana yük mü? Az önce benim nasıl bir yük olduğumu konuşmadık mı?"

"Ama değilsin. Gerçekten . Benim."

Ona doğru bir adım atıyorum, başını göğsüme bastırmadan önce onu kollarımla sarıyorum, elim at kuyruğunun üzerinde geziniyor. "Daha önce hiç kimseden böyle hoşlanmamıştım, ne yapacağımı bilmiyorum. Seni incitmek istemiyorum. Hayatını zorlaştırmak istemiyorum. Sen bütün birini hak ediyorsun. Birini..."

Bana bakıyor, dudaklarını bir hareket senfonisiyle tekrar dudaklarıma çarpıyor, umarım hissediyordur, çünkü artık bu kadını elime geçirdim, bırakabileceğimden emin değilim.

Altıncı Bölüm

Emily

Hayatım boyunca dikey olarak zorlandım, ama şimdi... Luke bana doğru bastırırken, bunu her zamankinden daha fazla hissediyorum. En az 1.80 boyunda ve giydiği botlarla 1.80 civarında olduğunu tahmin ediyorum. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel. Uzun, esmer, yakışıklı ve tuğladan bir ev gibi inşa edilmiş. Sadece bu da değil, beni koruyacağını söylediğinde, yanımda olmak istediğini söylediğinde, bana güzel dediğinde ona gerçekten inanıyorum.

"İyi olacaksın," diyor tekrar, dudaklarımdan uzaklaşarak. Eli yüzümde duruyor ve gözleri gözlerimde sabitleniyor. "Hadi, bir dilim turta yiyelim ve bunu çözelim."

Kollarında hareketsiz duruyorum. Hareket edemiyor muyum, yoksa çamura mı saplandım, emin değilim. Her iki durumda da, evine gitmek istiyorum, onunla pasta yemek istiyorum ve beni göğsüne bastırmasını ve duvara karşı birbirimize vurana kadar beni soymasını istiyorum.

Muhtemelen hamilelik hormonları konuşuyor. Belki de ondan damlayan trilyonlarca feromonu soluyorum ya da belki de sadece turta için açım.

Sırıttıyor. "Hadi ama. Bu elma. Betty's Bakeshop'un şehirdeki en iyi yer olduğunu duydum."

"Öyle. Bir tane bulduğunuzu görünce şaşırdım. Genelde öğlene kadar tükenir."

Başını sallıyor ve sanki turta baştan çıkarıcılığının bir parçasıymış gibi kaşlarını kaldırıyor. "Bütün bir turta. Tabak kullanmamıza bile gerek yok. Doğrudan tenekeden yiyebiliriz."

Neden yardım etmekte ısrar ettiğinden emin değilim, ama bunun askerlikle ilgili bir şey olduğunu varsayıyorum. Ben sıkıntılı bir vatandaşım ve o da büyük bir koruyucu alfa erkeği. Tek mantıklı sonuç korumak. Yine de, az önce paylaştığımız öpücüğü düşündüğümde, bundan daha derin olduğunu biliyorum, beni korkutan da bu. Bir ilişkiyi üstlenecek ya da birinin gözlerinde kaybolacak zihinsel kapasiteye sahip değilim. Bu bebeğin gelişi için hayatımı düzene sokmalıyım.

Luke ışığı yakıp mutfağa giriyor, lavabonun sağındaki çekmecedan turta kutusunu ve iki çatalı alıyor, sonra da

Turtayı masaya koyuyor ve bana bir çatal uzatıyor, ikimiz de yan yana oturup mükemmel şekilde kızarmış turtaya bakıyoruz. Tatlılığın kokusu bile beni çocukluğuma götürüyor. Betty'nin dükkânı uzun zamandır turta yapıyor. Ne yazık ki Betty artık aramızda değil ama tarifler nesilden nesile aktararak bu rüya canlı tutuluyor.

Turtayı yanlamasına dilimleyen Luke, bir lokmayı bana doğru kaldırıyor ve ben parçayı almak için ağzımı açmadan önce tatlı aromanın burnuma yükselmesine izin veriyor. Beni izlerken çok dikkatli, sanki her bir duygumu hissediyormuş gibi. Aldığım her nefesi, her hareketi, her ince jesti. Beni dikkatle izliyor, beni takdir ediyor, sanki daha fazlasını bilmek istiyormuş gibi, sanki bana açmış gibi tadıma bakıyor.

Düşünceliliği ruhumu sarıyor, vücudumdaki her siniri uyandırıyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve o da sandalyesini benimkine yaklaştırıyor. Ne zaman bu kadar yakın olsak, bana arzulandığımı söyleyen yazılı olmayan bir kod gibi enerjisini hissedebiliyorum. Mesajının alındığını söylemek için usulca ona doğru eğiliyorum.

"Eski sevgiline bebekten bahsetmelisin," diyor boynumu öperken.

Konuşmamızdaki ani değişim, geriye sıçramama ve ona bakmama neden oldu.

"Sana yardım edeceğim. Seni güvende tutacağım."

Boğazımı temizleyip dik oturuyorum. "Neden? Beni tanımıyorsun bile."

Alnımdan öpüyor ve beni tekrar kendine yakın tutuyor. "Seni tanıyorum. Bu gece hayvanlarıma bakmak için buraya koştuğunu biliyorum çünkü çok önemsiyorsun. Bir şeyler duymama yardımcı olmak için kendi yolundan çıktığını biliyorum. Ve iyi bir anne olmak istediğini de biliyorum. Başka ne var bilmiyorum." Dudakları benimkilerle tekrar yumuşak bir şekilde buluşuyor ve kalbim ısınıyor.

"Sen hazırsın. Kendine hazır olmadığını söylüyorsun ama ben bunu gözlerinde görüyorum." Bana o kadar dikkatle bakıyor ki hissettiği her şeye gerçekten inanıyorum. İçimi dolduruyor, özgüvenimi artırıyor ama bu kadar hızlı düştüğüm için kendimi tamamen deli gibi hissetmeme neden oluyor. Yolda bir bebeğim var. Eskiden olduğu gibi duygularımın beni yönlendirmesine izin veremem. Mantıklı düşünmeliyim.

"Benim göremediğim tüm bu şeyleri sen nasıl görüyorsun?" Bakışlarını tutuyorum, kalbim hızla çarpıyor, göğsüme çarpıyor, nefesim kesiliyor ve cevabını bekliyorum.

"Ekibimdeki erkeklerle uyum sağlamak için yıllarımı harcadım. Eğer onlarla bir bağ kurabilirsem, daha kolay bir şekilde

sahadaki ihtiyaçlarını değerlendirebiliyordum. Başlarının ne zaman belada olduğunu ve ne zaman yardıma ihtiyaç duyduklarını anlayabiliyordum."

"Bunu burada da kullanabilirsiniz, yani hayvanlarla bağlantı kurmak için. Güvenlerini bir kez kazandığınızda, sizin için her şeyi yaparlar. Onlar hakkındaki en iyi şey bu. Kin ya da kötü niyet taşımazlar. Sadece onlara nasıl davrandığınıza karşılık verirler. Herkesle bireysel ilişkileri vardır."

Bana doğru bakıyor, parmak ucunu dudaklarımda gezdiriyor. "Peki ya sen... Bana güvenmen için ne yapmam gerekiyor?"

Sırıyorum. "Muhtemelen beni çok daha zordur." Telefonum cebimde vızıldıyor. Açmalıyım. Sürekli arıyorum. şu anda hemen hemen her şey olabilir. Hayatımda bir kez olsun tek yapmak istediğim her şeyi görmezden gelip yarın doğup batana kadar Luke'la burada kalmak başka birinin kollarında olduğumu unutmak.

Telefonuma bakıyorum ve kalbim duruyor.

"Neyin var?" Konuşurken yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor.

Ona doğru bakıyorum, midem düğüm düğüm. "Klinikteki alarm az önce çaldı."

Kaşları çatılıyor ve beni kucağından kaldırıp odanın karşı tarafındaki dolapta duran silahı almak için alnımdan öpüyor.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar bana doğru döndüğünde soruyorum.

"Alarmın çaldı. Ne olduğuna bakacağız."

Polisi araması ya da oraya kendi başına gitmekten başka bir şey yapması için yalvarıyorum ama beni duymuyor. Çoktan arkasını döndü ve kamyonu doğru ilerlemeye başladı. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama tüm gece boyunca ilk kez sesimdeki çaresizliği duymasını diliyorum. Bu alarm polis karakolunu harekete geçirecek ve Dean gecenin bu saatinde her zaman nöbetçidir, bu da hayatımın çok daha karmaşık bir hal almak üzere olduğu anlamına geliyor.

Yedinci Bölüm

Luke

Emily'nin kliniği evime bir taş atımı mesafede, yani polislerden önce varmış olmalıydık, ama arabayı park ettiğimizde üniformalı bir adam klinikten çıkmıştı bile. Emily bana doğru baktı ve tek kelime etmeden onun Dean olduğunu anladım.

Park etmeden önce onun elini kendi elimle sıkıyorum ve o da kalkıp kamyonetten inerek adama doğru dönüyor. Ne beklediğimden emin değilim, ama adam hayal ettiğim memurdan çok bir serseriye benziyor. Saçları dağınık ve gözlerinin altında içki içmiş gibi koyu halkalar var.

İşitme duyumu kaybettiğimden beri, grup ortamları konuşmaları takip etmeyi zorlaştırıyor. İşin iyi tarafı, her ikisinin de yüzünü görebilmek için diğerlerinin arasında ve kenarda durmam gerekiyor. Ve şu anda, kesinlikle Emily ve Dean'in arasında olmak istiyorum.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Emily ona doğru adım atarak sorar.

"Alarmı yanlışlıkla çalıştıran bendim," diyor. "Seni arıyordum. Konuşmak istediğine dair bir mesaj bırakmıştın. Kulağa ciddi geliyordu." Bana doğru baktı. "Kovboy kim?"

Evet, dar kot pantolon, beyaz tişört ve şapka giyiyorum ama kovboy kelimesiyle alay ediyorum. Ben bir fokum. Yine de barış umuduyla elimi onunkine doğru uzatıyorum ama karşılık vermiyor.

"Bu benim arkadaşım Luke," diyor Emily. "Berry çiftliğini yeni satın aldı."

"Mesai saatleri dışında onun evinde olduğunuz için mi size buraya kadar eşlik ediyor?"

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez. Beni konuşmak için aramanı istedim, kliniğime girmen için değil," diyor Emily.

"Çok uğraşmama gerek kalmadı. Bu kilitler muhtemelen baban işe başladığında takılmıştı. gerçekten yenilemelisin. Birinin içeri girmesinin ne kadar kolay olacağını sana binlerce kez söyledim."

"Yine de bu benim ilk soygunum. Ayrıca, alarmlar bana birinin kapıyı açtığını haber verdi. Burada olduğunuzu haber vermek için beni aramadınız bile."

"Karavanınızın kapısını çaldım, kimse cevap vermedi, ben de belki geç saate kadar çalışıyorsunuzdur diye düşündüm ve size sürpriz yaptım."

"*Sürpriz mi?* Seni sürpriz olarak isteyeceğimi nereden çıkardın?"

Sanki karşımda kendini tutuyormuş gibi siyah gözleri ve sıkılmış çenesiyle ona bakıyor. Binanın önündeki ışık sahneyi aydınlattığı için minnettarım, yoksa her şey hakkında karanlıkta kalacaktım.

"Saçmalamayış kes, Emily. Beni ne için aradın?"

Emily bana doğru bakıyor, gözleri yaşaracaktı gibi kocaman.

Endişelerini yatıştırmaya çalışır gibi ona doğru başımı sallıyorum ama bunun işe yaradığından şüpheliyim. Bu teselli daha çok psişik bir teselli ve onu kollarımla sarmak gibi fiziksel bir teselli değil.

"Neden ona bakıyorsun?" Dean'in çenesi gergin ve kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş.

"Yok bir şey, ben sadece..." Cümlesinin ortasında durdu.

Bu açıklamayı yaparken ona uzanmak, sarılmak, bedenini desteklemek istiyorum.

"Ne?" Dean inliyor. "Bana neler olduğunu anlat Emily."

Elini karnının üzerinde gezdiriyor ve ona bakıyor. "Ben hamileyim."

Gülüyor. Kahkahayı duyamıyorum, bu yüzden alaycı olduğundan emin değilim, ama arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak dönüp gitmesi bana her şeyden çok onunla alay ettiğini söylüyor.

"Hamile mi?" diye tekrarlıyor. "Babası kim? Bu adam mı?"

İçimden evet demek, her şeyi hemen çözmek, sonra da kliniğine burnunu soktuğu için adamın boğazını yumruklamak geliyor ama yine de... Bu Emily'nin konuşması.

Başını sallıyor ve yüzündeki bir damla gözyaşını siliyor. "Yardıma ihtiyacım yok. Aslında, bunun bir parçası olmana hiç gerek yok. Her şeyi ben yapacağım. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm çünkü burası küçük bir kasaba ve insanlar konuşuyor, anlıyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor ve ona doğru adım atmadan önce dudaklarını ıslatıyor.

Vücudu yanımda geriliyor ve ben yine uzanmamak için kendimi zor tutuyorum ama adam ona o kadar yaklaşıp kadar hareket etmeye devam ediyor ki eli koluna geliyor ve belli ki rahatsız oluyor.

"Hey, dostum," diyorum yan taraftan yaklaşarak. "Dokunulmak istemiyor."

Bana silahtan çıkan kurşunlar gibi bir bakış fırlatıyor. "Sen de kimsin lan? Bebeğimin annesiyle çocuğumuz hakkında konuşmam gerek. Senin için sorun olur mu? Yoksa önce seni bayıltmam mı gerekiyor?"

Emily onu itti. Ondan sonra konuşmanın tüm anlamını kaybediyorum. Kollar sallanıyor, ayaklar tepiniyor ve ortalık toz duman oluyor. Sakin ol Luke. Eğer ona dokunursa, o zaman harekete geç. O zamana kadar bırak bunu o halletsin. Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, çünkü bu etkileşim ne kadar uzun sürerse, artık bu konuşmanın bir parçası olmadığım için o kadar strese giriyorum.

Birdenbire ondan uzaklaşıyor ve kamyonu doğru yürüyor, ama adam işi bitmemiş gibi kolunu tutuyor ve kalan tüm mantığım pencereden uçup gidiyor.

Aralarına girip elini Emily'nin üzerinden çekiyorum ve eli silahında olan Dean'in üzerine doğru yükseliyorum. Bahse girerim böyle küçük bir kasabada bir polis kimseye hesap vermez. Bahse girerim beni burada, bu park yerinde vurup öldürebilir ve kimse bunu iki kez düşünmez. Şu anda umurumda değil. Denemesi için ona meydan okuyorum.

"Ona dokunma dedim." Dişlerimi göstererek ona bakarken kelimeler daha çok hırlamaya benziyor.

"Dedim ki... kimsin sen?" Bana doğru adım atıyor, karanlık gözleri benimkilere çevrilmiş, sanki kavga etmek istiyor, ama ben davet ediyorum.

Emily kolumu tutup beni uzaklaştırıyor. Dudakları kıpırdıyor ama kalbim hızla çarparken ne dediğini anlayamıyorum. Daha önce birini bu kadar çok incitmek istediğimden emin değilim.

Dean'e doğru bakar. "Bebek her an doğabilir. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Aslında uzak durmanı tercih ederim."

Aşağıya dönmüş gözleriyle ona doğru bakıyor, gözlerinin derinliklerinde siyah yüzüyor, sonra soluk soluğa, "Yani bu sadece aşırı kilo alımı değil mi?" diyor. Onu baştan aşağı tarıyor ve tekrar konuşmadan önce gülüyor. "Berbat durumdasın. Bir karavanda yaşıyorsun. Verdiğin hizmetlerin karşılığı olarak çorba kutuları alıyorsun. Bir bebek yetiştirmeye hazır değilsin."

Bu pisliği şu anda öldürebilirim. Kimsenin onu özleyeceğini sanmıyorum.

"Toplumun değerli bir üyesiyim," diyor gözlerinden süzülen titrek yaşların arasından. "Ve çok para kazanıyorum. Ayrıca, bebeğinizi karavanda büyütmenize karşı bir kural yok. I-"

"Sen lanet olası bir aptalsın ve bunu sana ve lanet olası erkek arkadaşına kanıtlamak için sabırsızlanıyorum." Sırıttırıyor ve arabaya doğru yürüyor.

Omuzları sanki üstünlük ondaymış gibi geriye atılmış.

Peşinden gidip silahını almayı, onu vurup öldürmeyi, sonra da kimsenin bulamayacağı bir yere gömmeyi düşünüyorum ama bu gerçekçi değil. Gerçek şu ki, adamı yumruklardım, muhtemelen o da beni vururdu ve Emily de tanıdığım en büyük pislikle bu karmaşayı çözmek için yalnız kalırdı. Bunun yerine, Emily'nin kamyonu binmesine yardım ettim ve şoför tarafına kendim geçtim, pisliği ve yaptığı yorumları görmezden geldim. Dudaklarının kıpırdadığını görmek için durmam gerekirdi ve artık bunun için zamanım yok.

Emily koluma dokundu, ben de ona doğru baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Sakıncası yoksa evime dönelim. Bu gece seni burada bırakmayı doğru bulmuyorum."

"Bekle! Geceyi senin evinde geçiremem. Bu çok fazla. Kendi evimde iyi olacağım."

"Bunda garip olan ne? Ben kanepeyi alayım, sen de yatak odasını al, kilit meselesini de sabah hallederiz."

Konuşurken ona doğru bakıyorum, Dean'in hâlâ arazide bize bakmasını izlerken kamyon rölantide.

Emily yüzündeki bir damla yaşı silerek bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Tamam..." Sesindeki inceliği duyamıyorum ama gözlerinin yumuşadığını ve elinin benimkine doğru uzandığını hayal edebiliyorum. Aklımda hiç şüphe yok, bu kadınla ilgilenilecek. Başka türlüünü istemem.

Sekizinci Bölüm

Emily

Çiftlik evi geniş açık alanları ve en az dört çocuğa yetecek kadar odası ve modern bir dekora sahip ana süitiyle geniş bir alana yayılıyor. Burası nasıl daha fazla fiyata satılmadı bilmiyorum. Önceki sahipleri evlerini yenilemişler.

Luke yatağın ucuna fazladan bir battaniye, bir havlu ve henüz açılmamış bir diş fırçası koyuyor. "Bunu kendim için aldım ama sen alabilirsin. Alt katta eski bir tane var. Burada kendine ait bir şeyin olmadığı için giymen için tişörtlerimden birini de oraya koydum."

Beni rahatlatmak için hazırladığı bakım yığınınına bakıyorum. "Gerçekten gitmene gerek yok. Bu yatak kocaman. Biz yetişkiniz. Bence bunu başarabiliriz."

Yumuşak kahverengi gözleriyle bana doğru bakıyor, ellerini birbirine sürterken omuzları genişliyor. "Sen iyi misin? Muhtemelen iyi niyetli olmadığı bir sürü pislik şey söyledi. Yani, bir bebekle ne işi olabilir ki? Babacan bir tipe benzemiyor."

"Evet, iyi olacağım. Her şeyi biliyor. Gerçek şu ki, çocuk nafakası için ona yalvarıyor olurdum... eğer isteseydim, ki istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu işi kendi başıma yürütmenin bir yolunu bulacağım."

Luke bana doğru adım atıyor ve kolları beni içine için genişlerken kalbim çarpıyor. Şimdiden nasıl bu kadar güvende hissediyorlar? Hormonlardan olmalı. Son zamanlarda cinsel enerji topuna döndüm. Eğer fanteziler değilse, gündüz düşleri ve hepsi aynı sonuçla bitiyor... sırlısklam külotlar.

Bakışlarımı Luke'a doğru çekiyorum. "Gerçekten yatağını almalısın. Burada kalmama izin verecek kadar nazıksın. En azından kanepede uyuyabilirim."

Başını sallıyor ve yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor, sonra dudaklarıma eğilip beni nazıkçe öpüyor. "Seninle ilgilenmek istiyorum ve bu da bu gece rahat yatağı senin alacağın anlamına geliyor, tamam mı?"

"O zaman bana eşlik et," diyorum, bütün gece onun sert vücudunun benimkinin yanında olmasının bir irade savaşı olacağını çok iyi bilerek.

Kıpırdamadan duruyor, sanki beni doğru duymamış gibi bana bakıyor.

"Sadece kısa bir süreliğine," diyerek yorganın altına girdim ve yanıma tırmanması için çarşafı açtım. "Sonra istediğin yerde ."

Ona bir saniye veriyorum ve tişörtünü giymek için ondan uzaklaşıyorum. Hamile olmama rağmen dizlerimin altına kadar sarkıyor ve yıkanmış olmasına rağmen kumaşı hâlâ onun gibi kokuyor.

Arkamı döndüğümde bir yanıt mırıldanıyor ve ne yapmaya karar vereceğinden emin değilim. Belki de göbeğimi bu kadar büyük ve açıkta görmek ona itici geliyordur. Şimdiye kadar saklamakta çok daha başarılı oldum.

Hareket etmiyor. Boxer'ı ve dar beyaz tişörtüyle öylece durup bana bakıyor ve bu bebek meselesi ona fazla mı geliyor diye düşünmeden edemiyorum. Sadece benim görünüşüm değil, yolda bir insanı olan biriyle ilişkiye girmek. Dürüst olmak gerekirse, bu *benim* için çok fazla. Sadece hormonal dengesizlikle hareket ediyorum. Bu ve Luke'un tanıdığım en güçlü, en nazik, en şefkatli adam olduğu gerçeği. Ve bu gece Dean'in bana dokunmasını engellediğinde, hiç kimse bu gece yaptığı gibi benim için ayağa kalkmamıştı.

"Tamam," diyor sonunda, yatağa kayarak. "Ama sadece birkaç dakikalığına, sonra kanepeye gideceğim." Vücudu benimkine yaslanıyor, sakalının pürüzlü çizikleri tenime değiyor, beni kollarının arasına alırken nefesinin sıcaklığı içimi gıcıkıyor.

Cazibeyi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama klitorisim hemen atmaya başlıyor. Daha sert ve daha sert zonklama, yapışkan ve ağırlı olana kadar devam ediyor, masum bir şirket için kararımı iptal etmek için çaresizim.

Dokuzuncu Bölüm

Luke

Kıpırdamadan yatmaya ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama Emily'nin beyaz pamuklu külotla kaplı kıvrımlı kıcıyla yatağa kaymasını izlemek sikimi hiç olmadığı kadar sertleştiriyor. Yuvarlak göbeği bile kalbimi hızlandırıyor. Ve şu anda, onun tatlı, masum yüzüne bakarken, yardım edemem ama kalın uyluklarının arasına sürünmenin ve yüzümü onun tümseğine gömmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Kahretsin, kendimi kontrol altına almalıyım. Onu almak için değil. Kadın dokuz aylık hamile. Eminim son şey sekstir. Ve eminim ki yirmi dört saat önce tanıştığı adam ona asılırsa bu çok garip olur. Ayrıca, ben o adam değilim. Hiç öyle biri olmadım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Emily bana bakıyor, gözleri geniş ve meraklı, cep telefonunun ışığı aramızda yanıyor, böylece dudaklarını okuyabiliyorum. "Bugün için teşekkür ederim. Çok fazla olduğunu biliyorum. Sadece bir at konusunda yardım bekliyordun."

Gülümseyerek saçının bir tutamını geriye doğru tarıyorum. "Beklediğim gibi biri değilsin ama burada olduğun için mutluyum."

"Gerçekten mi? Tüm bunlara rağmen mi?" Sırt üstü dönüyor ve elini yumruğunun üzerinde gezdiriyor. Bunu saklıyor olması delilik. Şimdi bakınca bu fikir imkânsız görünüyor.

"Çok güzelsin," diyorum, ona dokunmak istiyorum ama sınırları aşmak istemiyorum.

Bana doğru bakıyor. "İstersen hissedebilirsin. Tekmeliyor."

"O mu?" Elimi süt beyazı karnının üzerinde gezdirerek içeriden ona doğru bastıran iki ayağın hafif çıkıntısını hissediyorum.

"O. Altı aylıkken öğrendim. Söylediğim ilk kişi sensin." "Peki ya baban? Arizona'da olduğunu söylemiştin. O biliyor mu?"

Elimi pürüzsüz yumrularının üzerinde gezdirirken başını sallıyor.

Bu beni neden tahrik ediyor? Şeklinin kıvrımı, teninin kokusu, şişmiş göğüsleri.

"Ona söyleyecektim ama sürekli erteledim ve şimdi ona sürpriz yapmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Zaten birkaç ay içinde ziyaret için eve gelecek."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü kısmen hamileliği dokuz ay boyunca gizleme fikri beni şaşırtıyor, ama çoğunlukla, çünkü sikim taş gibi sert, Emily'ye hiç kimseye yapmadığım şeyleri yapmak için çaresiz.

Belki de bir hata yapmadan önce bu yataktan çıkmalıyım.

Gözleri kapanıyor ve yüzüne hafif bir gülümseme yayılıyor; bir anlığına iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim. "Ellerin tenimde iyi hissettiriyor."

Soğukkanlı davranmak şu anda harika bir fikir olabilirdi ama vücudumun başka planları var ve bana doğru geri döndüğünde, büyük midesi saklamaya çalıştığım her sırı buluyor.

Gözleri açılıyor ve sessizlik ağır bir battaniye gibi aramıza yerleşiyor, ta ki dudakları ayrılıp bana daha da yaklaşıp, dilini ağzımın içine kaydırıp benimkine masaj yapana ve o anın sıcaklığı dayanılamayacak kadar fazla olana kadar.

"Böyle , pişman olabileceğin şeyler yapmaya başlayacağım."

"Neden pişman olayım ki?"

"Pişman olur musun? Eğer biz..."

"Klitorisim inanamayacağın kadar zonkluyor Luke." Kalçalarını ileri geri sallıyor ve tişörtümü bacaklarının arasına sıkıştırıyor, bana doğru bakarken dişleri alt dudağına gömülüyor. "Tüm bu hormonlara rağmen dokuz aydır seks yapmadım. Sen... sen mükemmele yakınsın. Hayır... sen mükemmelsin... ve sen içimde olmadan bu geceyi nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Sikeyim.

"Bu benim ilk seferim," diyorum, tam bir ezik gibi görünme riskini göze alarak.

Bana bakıyor, dudakları ayırık ve hâlâ hafifçe kıpırdanıyor. Onu duyamıyorum ama nefes nefese olduğunu tahmin ediyorum.

"Bunun bizi durdurmasını istemiyorum. Sadece şunu bilmeni istiyorum... bunu yaptığımızda bana ait olacaksın. Başka kimsem olmadı ve bir daha da olmayacak."

"Gerçekten mi?" Onun gözler dar. "Sen istiyorum Ben gibi
o Şimdiden mi?
Sonsuza kadar mı?"

Elimi yüzünde gezdiriyorum ve burnunun ucunu öpüyorum, sikim hala karnını dürtüyor. "Bu çok mu garip? Bir erkeğin ne istediğini bilmesi? Gözümün önünde olanı görmek için iki yıla ihtiyacım olmaması mı? Emily, sen benden çok daha iyisini hak ediyorsun. Bunu biliyorum... ama seni sevmeme izin verirsen..."

Söz , seni ve bu bebeği hiç kadar mutlu edeceğim. Söz veriyorum.

."

Dudakları basınçla dudaklarıma çarpıyor, şişmiş göğüsleri göğsüme çarpıyor ve beni sonsuzluğa sürüklüyor.

Cep telefonunun ışığını doğrudan yüzüne tutarak bir sonraki söyleyeceği şeyi vurgulamak istediğini belli ediyor. "Seni istiyorum Luke." İç çekiyormuş gibi dudakları aralanıyor. "Seni mutlu etmek istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. Beni almanı istiyorum. Hayatın gerçekleşmesini beklemekten yoruldum. Sana ihtiyacım var... hemen şimdi." Bana bakıp bir sonraki hamlemi beklerken beklentiyle küçük daireler çiziyor.

Yataktan doğrulup kıvrımlı gövdesine doğru eğildim ve tişörtümü üzerinden çıkardım, meme uçlarına eğilmeden önce şeklinin tepe ve vadilerine hayran kaldım, her bir sert mızrağı yavaşça emdim, dilimi daireler çizerek döndürdüm.

Karnından aşağıya ve bacaklarının arasına doğru öpüyorum, dilimi klitorisinin üzerinde döndürmeden önce tatlı kokusunu içime çekiyorum. Kalçaları başımın etrafını sararken ipek gibi ıslak ve kaygan, doğru noktaya vurduğumda kulaklarımı sıkıyor. Ben yalamaya devam ederken elleri saçlarımın arasından geçip hafifçe kaşınıyor, parmaklarımla onu çalıştırıp göbeğine girip çıkıyor. Uyluklarındaki gerilim bana ne zaman daha sert çalışacağımı, ne zaman hafifleyeceğimi ve dilimi ne zaman daha hızlı hareket ettireceğimi söylüyor.

Kıçı sıkılıyor ve bana doğru bastırıyor, tişörtümü kavrarken göbeğini hızlı ve sert bir şekilde yüzüme sürüyor.

Şu anda duyularım aşırı yüklenmiş durumda, onu duyamıyor olmamın artık bir önemi yok. Vücudunun titreşimlerini teninde hissedebiliyorum. Heyecanını dilimde hissedebiliyorum. Beklediğim her şey bu.

Vücudu kasılana ve yatağa geri dönene kadar tekrar tekrar yüzüme doğru itiyor. Boşalmıştı ve tatlı suları kucaklamam için oradaydı. Dilimi onun içine daldırıyorum ve tüm tatlarını tat alma tomurcuklarımın üzerine çekiyorum.

Omzuma dokundu ve ben de ona doğru baktım. "Becer beni." Gözleri yalvarıyor. "Lütfen. Beni sert sik."

Bacaklarının arasından kalkarak yatağın kenarına doğru ilerliyorum, o da kıcını havaya kaldırarak bana doğru dönüyor. Tümseği boşalmış, şişmiş ve kızarmış, benim sahiplenmem için can atıyor.

Elimi şişmiş yarığının üzerinde gezdirirken başım dönüyor. "Bana benimkini söyle." Sikimin başını onun dikişine doğru eğerek soruyorum.

Arkasına dönüyor, soluk pembe meme uçları çarşafı süpürürken dudaklarından "Sen. Ben sana aidim" dediğini okuyorum.

Daha sert ve daha sert iterken, içeri ve dışarı sallanırken kalçalarını kavrarken, çekirdeği dar sıcak alana girmeme izin vermek için genişler.

Gözlerim sıkıca kapanıyor ve sessiz bir fısıltı ensemi gıdıklıyor, sonra kulaklarımın loblarını, ardından küçük cırtlak sesler kulak zarlarımı doldurmaya başlıyor. Heyecandan olmalı. Kazadan beri ilk kez adrenalinimin bu kadar yükselmesine izin veriyorum.

Emily'nin kalçalarını daha sıkı kavriyorum ve içine itiyorum, dudaklarından inilti üstüne inilti kaçıyor.

Kalbim durdu.

İnleme üstüne inleme mi?

Elimi sırtında gezdirip omzunu sıkıca kavradığımda her hamlede nefesi kesiliyor, aldığı zevkin sesi kulaklarımda sessiz mırıltılarla çınlıyor, ta ki yüksek ve net bir ses olup beni doğrudan uçurumun kenarına gönderene kadar.

"Sesin çok iyi geliyor," diye homurdanıyorum, sekiz ay sonra ilk kez kendi sesimi duyuyorum.

Bana bakıyor, uzun sarı saçları çarşafın üzerine dökülürken eliyle bacaklarının arasında klitorisini daireler çiziyor. "İçime boşalmana ihtiyacım var." Sesi yumuşak ve tatlı, zevkimin son parçasını da içine boşaltırken acıyla hafifliyor.

"Durma," yalvarıyor, elini hâlâ daireler çizerek döndürüyor.

İterken sırtının alt kısmına masaj yapıyorum, zevk sesleri beni tekrar heyecanlandırıyor. Sikim sertleşiyor ve kalçalarını sıkıca kavrayarak daha sert itiyorum.

"Bana ne istediğini söyle, tatlım."

Arkasına bakıyor, gözleri kapalı, dudakları ayırık, nefesinin yumuşak tatlı sesi kaçıyor. "Ver onu bana. Dölünle doldur beni."

Ona daha sert, daha hızlı ve daha yavaş vurarak, vücudunu biraz farklı pozisyonlara getiriyorum ve onu uçuracak noktayı arıyorum. Ve öne doğru eğilip inlediğinde, ellerini klitorisinden uzaklaştırıp çarşafı kavradağında, onu bulduğumu biliyorum.

Aletimin üzerine boşalırken dudaklarından acı dolu iç çekişler dökülüyor, kalçaları kasılıyor, amı sıkı bir hassasiyetle bana kenetleniyor. Dayanabileceğimden çok daha fazlası. arkaya yatırıyor ve ben içine kurdeleler halinde boşalırken zevkle ılgık atıyor. Bu benim kadını ve bunlar da onun

Sesler. Onun tatlı, güzel, acı veren sesleri. Hayatımın sonuna kadar tekrar tekrar duymak istediğim sesler.

Onuncu Bölüm

Emily

İnternette bir düzine doğum hikayesi okudum, belki daha fazla. Çoğu sadece ödümü koparmak içindi. Diğer birkaçı da sonrasında beni için. Hiçbirinde, ama hiçbirinde seksten sonra suyum gelmedi.

Elbette, seksin kasılmaları tetiklediğini duymuştum. Eylemin oksitosininin bir Pitocin iğnesi gibi olduğu ve meninin rahim ağzını incelttiği gibi şeyler. Ama gerçekte, bu hikayelerin hepsinin kocakarı masalları olduğunu düşündüm. Tıpkı insanların bir yarayı iyileştirmenin en iyi yolunun köpeğinize yalatmanız olduğunu söylemesi gibi. Bu hiçbir şekilde doğru değil. Bir köpeğin ağzında çok sayıda bakteri vardır. Bu tavsiyeyi dinleyen herkes üzgünüm.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor Luke, elini yanağımda gezdirirken. Parlak ve mutlu, tanıştığımızdan beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu hafif travmatik olayı onun tabağına atarak onu bundan kurtarmak istemiyorum ama bir kasılmanın başladığını hissediyorum ve muhtemelen hastaneye gitmeliyim.

Ona doğru baktım. "Sırılsıklam oldum. İnanılmazdın. O kadar harikaydın ki suyum geldi. Sanırım doğum sancısı çekiyorum."

Gözleri parlayarak açılıyor ve beyninin yeniden düşünme moduna geçmesini izliyorum. "İyi olacaksın," diyor bacaklarımın arasına girerek. Konuşurken garip bir şekilde sakın ama kafası bacaklarımın arasındayken nasıl yardım çağıracağını anlayamıyorum.

"Sanırım cep telefonum yatağın yanında." Ona hatırlatıyorum çünkü ulaşamıyorum.

Başını salladı. "Biliyorum, sadece rahim ağzının genişleyip genişlemediğini kontrol ediyorum. Doğum sancın daha yeni başladı. Muhtemelen seni hastaneye götürebilirim."

Bugün doğum sancısı çeken bir atı aceleyle ofisime getirdi ama artık rahim ağzı genişlemesi konusunda bir uzman.

"Bunu ordudayken yapmak zorunda mıydın?"

Gülüyor, doktorların yaptığı gibi karnıma bastırırken iki arama parmağını içimin derinliklerine bastırıyor. "Hayır, ama acil durumlarla ilgili birkaç ders aldım ve doğum da bunlardan biriydi."

Bir başka sert kasılma karnımı sıkıyor ve acı içinde inleyerek öne doğru eğiliyorum. "Sanırım artık hastaneye gitmem gerekiyor," diye inliyorum.

Parmaklarını içimden çekip başını kaldırıyor ve konuşmadan önce alnımdan öpüyor. "Zamanın yok. Şu anda doğum yapıyorsun. Bebeğin başını şimdiden hissedebiliyorum." Gece sehпасından telefonu kapıyor ve yardım çağırmak için arıyor, telefondaki operatörle konuşuyor. Ben ne olduğunu anlayana kadar bir dakika boyunca ileri geri konuştular.

"Luke," diyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Ne dediğini duyabiliyor musun?"

Başını sallıyor ve bir profesyonel gibi bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Daha önce inlediğinden beri. Sesin çok iyi geliyor, tatlım."

"Seks sırasında ne zaman konuştuğunuzdan emin değildim ve soru sormak için durmayacaktım." Gülümsemeye başlıyorum ama içime bir acı daha saplanıyor ve hemen ardından ıkmak için büyük bir baskı hissediyorum.

"Senden zevk alıyordum. Benim için aşağı it, tatlım." Bacaklarımın arasında durup içimdeki bebeğe rehberlik ederken yumuşak ve cesaretlendirici.

Gözlerimi kapatıyorum, doğa beni ele geçiriyor ve ağır ve sert bir şekilde bastırıyorum. "Neredeyse geldi. Devam et," diye devam ediyor Luke.

O an ile erkek bebeğin dünyaya gözlerini açtığı an arasında bir zamanda sağlık görevlileri gelir ve muhtemelen acı seslerini takip ederek çiftlik evine girip merdivenlerden yukarı çıkarlar.

Luke oğlumu ağlarken karnıma yatırıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. Çıplağım ama umurumda değil. Luke yanıma uzanıp dünyadan saklamaya çalıştığım güzel bebeğime hayranlıkla bakarken sağlık görevlilerinin çalışmasına izin verdim.

"Harikaydın anne," diyor alnımdan öperek. "Ona ne isim vereceksin?"

"Dean Junior olacak," diyor Dean, yatak odasının kapısında duruşu geniş. "Telsizden çağırıyor duydum. Elimden geldiğince çabuk geldim."

Luke yataktan kalkıyor, sağlık görevlileri hâlâ nakilden önce beni stabilize etmeye çalışıyor. Plasentamla ilgili bir şey olduğunu varsayıyorum ama çok fazla soru sormuyorum. Onun yerine oğluma hayranlıkla bakıyordum.

Dean Luke'un etrafından dolaşıp yanıma geliyor, bebeğe bakarken kollarını kavuşturuyor. "Bir oğlan. Bana hiç benzemiyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi güzel çocuğuma bakıyorum, çünkü birdenbire hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

"Boktan bir anne olacaksın, bunu sen de biliyorsun," diye gülüyor Dean. Sağlık görevlilerinin deliymiş gibi baktıklarını görüyorum ve dillerinin ucunda onu dışarı atmak olduğunu biliyorum ama önce Luke ilgileniyor.

Dean'i kolundan tutup odadan çıkarıyor ve merdivenlerden aşağı sürüklüyor, ön kapının açılıp kapandığını duymadan önce tek ses bir güm, güm, güm.

Sağlık görevlisi bana doğru baktı. "Bu adam polis olmamalı. Şehrin her yerinde pislik yapıyor. Birkaç ay önce sinemada birini taciz ettiğine dair video görüntüleri var. Sanırım gizli kalması için birine para verdi ama onu uzak tutmanız gerekirse bir kopyasını nereden alabileceğinizi biliyorum."

Başımı sallıyorum ve Luke tek kelime etmeden odaya geri döndüğünde gülümsüyorum, oğlum uzun ve sert bir ağlama sesi çıkarırken vücudu yine benim ve bebeğin yanına çöküyor. Komik, aylardır Dean ve onun dramı hakkında endişeleniyordum ama şimdi... önemli değil. Ben bu çocuğun annesiyim. Hiçbir şey onu korumama, büyütmeme ve sevmeme engel olamaz. Özellikle Dean gibi bir pislik. Gerisi kendiliğinden hallolur.

Sağlık görevlileri nakil için bir masa hazırlarken Luke bana doğru bakıyor. "İyi misin?"

Gülümsüyorum ve ona doğru bakıyorum. "Vazgeçmek benim doğamda yok. Ben iyi olacağım."

Önce başımın üstünü, sonra da oğlumuzunkini öpüyor. "Adını Carlos koysak nasıl olur? Güç anlamına geliyor ve içimden bir ses onun dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü çocuğu olacağını söylüyor."

Gülümsüyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

Luke tekrar bana doğru eğiliyor, nefesinin yumuşak fısıltısı tenime . "Çünkü en iyilerden öğreniyor."

"Carlos," diyorum, ihtiyacım olduğunu bilmediğim çocuğa bakarak. "Evet, çok fazla güce benziyorsun."

Sağlık görevlileri beni yatağa bağlamak için birlikte çalışıyorlar, çocuğum hala göğsümde, göbek bağı hala bağlı, ambulansa doğru ilerlerken ikimizin üzerine bir battaniye örtülüyor. Luke yanımda, elimi tutuyor, beni rahatlatıyor, yatıştırıyor, bana ne kadar güçlü ve yetenekli olduğumu hatırlatıyor.

İşte o zaman gücümün ondan geldiğini fark ettim. Bu uzun boylu, esmer, sıcak, cesur, bir kahramanın kalbine ve bir savaşçının gücüne sahip Donanma mührü.

Sonsöz

Luke

Bir Yıl Sonra

Emily ışığı kapatıyor ve yüzünde geniş bir sırıtışla yavaşça yatak odasına giriyor. Çiftlik evine neredeyse bir yıl önce bugün taşındı ve burayı onsuz hayal edemiyorum. O dekore etti, o pişirdi, o sevdi, o bu evi bir yuva haline getirdi ve ben daha mutlu olamazdım. Ve Tanrı biliyor ya, o karavandan kurtulma zamanı gelmişti. Bebek doğduktan sonra babası gelip aldı. Umarım onu biraz kullanır çünkü hayatımın aşkı bir daha asla içinde uyumayacak.

"Sanırım Carlos'u uyuttum. Şimdi sadece bu küçük fıstık üzerinde çalışmam gerekiyor." Emily ellerini genişleyen karnının üzerinde gezdiriyor. "Bu gece deli gibi yuvarlanıyor." Dün itibarıyla altı aylık olduk. Bebeğimiz Elena çiftliğimizin parlayan ışığı olacak. Gece danslarıyla annesini nasıl gerdiğinden bunu zaten biliyorum. "Şiştim, yorgunum ve çocuklar beş yaşına gelip öğle ve akşam yemeklerini kendileri pişirene kadar uyumak istiyorum. Bu mümkün mü?"

"O zaman beş yıldan daha uzun süre uyuyor olabilirsin. Bahse girerim en az yedi yaşına kadar düzgün bir ençilada yapamazlar ve o kadar uzun süre uyursan seni çok özleriz, bu yüzden buna hayır diyeceğim."

"Ençiladas mı? Onlara sarımsaklı ekmekle spagetti öğretmeyecek misin?" diyor gülerek.

"Ne seveceğinden emin değildim. O yüzden evet, sana sarımsaklı ekmek yaptım. Ama artık havalı olduğunu bildiğimden, ençiladas alıyorsun," diyorum sırtarak. "Yine de, şu anda seni bekleyen bir masaj olduğuna inanıyorum."

Dudaklarımı nazikçe öpüyor, sonra yatağın kenarına oturuyor, elini karnına sürüyor, ben arkadan omuzlarına bastırıyorum, o iç çekerken başparmaklarımı gergin kaslarına bastırıyorum. O tatlı nefesi her duyduğumda şükrediyorum. Her seferinde.

"Bu inanılmaz bir his," diye inliyor. "Tam orası."

Masajı daha da derinleştiriyorum, çalışırken boynunu öpüyorum. Hamile vücudunda beni eden bir şeyler var. Tüm kıvrımları, yumuşak teni, üzerindeki ısıltı. O mükemmel.

"Bundan hiç pişmanlık duyuyor musun?" Boynunu yana doğru eğiyor. "Benimle evlendiğine, yani?"

Kaşlarını çatılıyor ve arkasından eğilip onu kollarıyla sarıyorum. "Deli misin sen? Bunu binlerce kez yaptım."

"Şişmiş ayaklarım ve benimle bile-"

"Özellikle de şişmiş ayakların, küçük tatlı karnın ve somurtmuş dudağınla." Onu yatakta döndürüyorum ve dudaklarından nazikçe öpüyorum. "Bana kimin kızı olduğunu söyle, tatlım."

Nefesinin altında usulca inliyor, "Ben seninim Luke. Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Hiçbir şey yapmana gerek yoktu," diyorum burnunu öperek. "Sadece kendin olmalıydın."

Gülümsüyor ve bana doğru eğiliyor, ben onu sıkıca tutarken başını göğsüme yaslıyor.

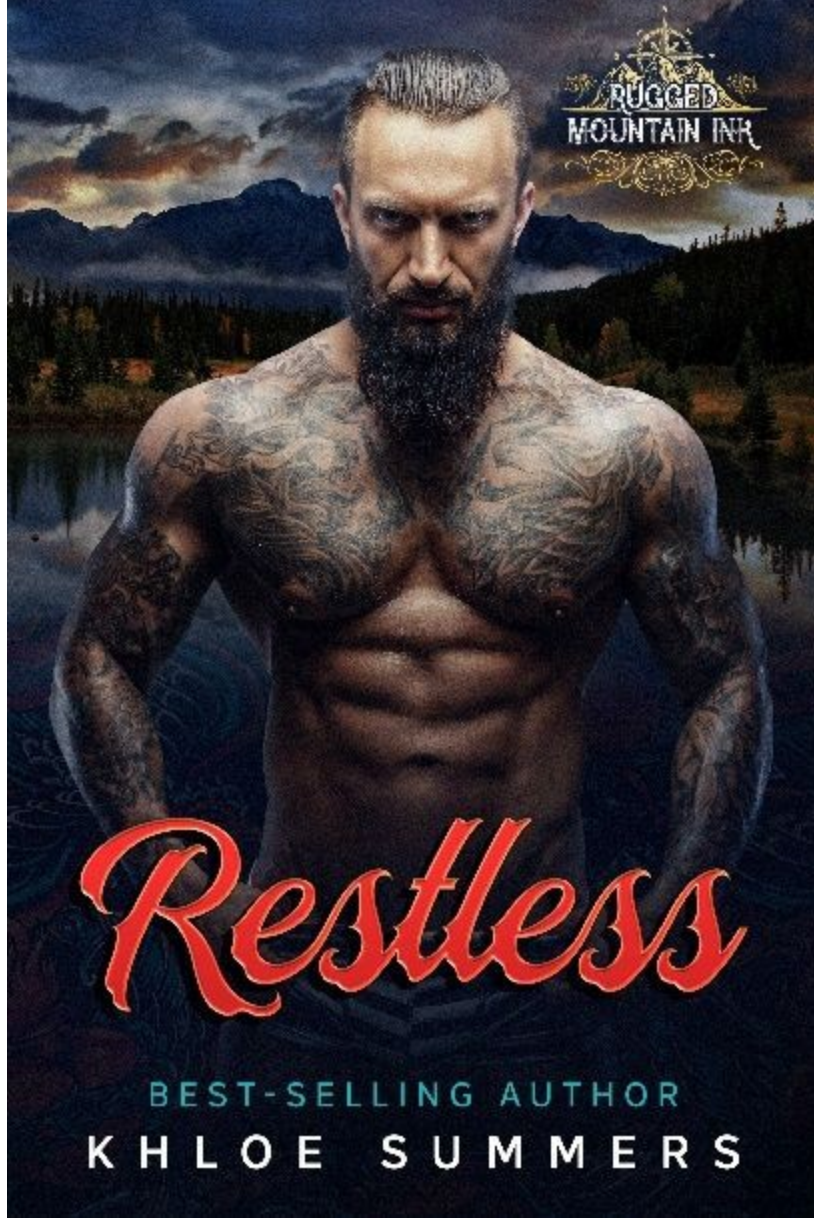
Bugün gibi günler bana ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatıyor. Yoksulluktan orduya, tek duyabildiğim şeyin kulaklarımda çınlayan kan sesi olduğu bir zaman dilimine. Milyon yıl geçse de bunların beni Colorado'da bir çiftlik evine getireceğini ve burada hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgiyle çevreleneceğimi düşünmemiştim. Beni hazırlıksız yakalayan bir ailenin tatlı, güzel sesinden bahsetmiyorum bile.

Bu hikayeyi okuduğunuz için teşekkürler!

[Rugged Mountain'dan bir önizleme için okumaya devam edin.](#)

Ayrıca,

[Daha Fazla Oku Seal Team Romeo](#)

Birinci Bölüm

Cami

Bir tuzlu krakerin daha köşesini ısırırken midem dönüyor. Kırıntılar ceketimin üzerinden yatağa dökülüyor. Burada çok uzun süredir oturuyorum. On dakika sonra aşağıda bir toplantımız var, bunun için ta Rugged Mountain'a kadar geldik. Geç kalamayız.

"Ne yapıyorsun?" Tag banyodan çıkarken havlıyor. Lacivert takım elbisesini giymiş, ince kırmızı bir kravat takmış, siyah saçlarını arkaya yatırmış. Çok gergin bir adam, buna şüphe yok. Beni ona çeken şey de kısmen buydu . Ne istediğini biliyor ve bunu elde etmekte hiç zorlanmıyor. Üç yıl sonra kararımı sorgulamaya başladım. O kadar ilgi çekici bulduğum agresif yapısı şimdi beni sık sık aptal ve çaresiz hissettiren bir mikro yönetime dönüştü. Muhtemelen birlikte çalışmamızın da bir faydası olmuyor.

"Kalkıyorum," diyorum yataktan kalkarken. Hareket ettiğimde başka bir mide bulantısı dalgası kabarıyor, safra boğazımdan yukarı tırmanıyor. Yediğim yerel yemekler mideme hiç de iyi gelmiyor. "Belgeler zaten çantamda," diyerek banyoya doğru ilerlerken tat alma duyularımı kıvrandıran asidik tadı geri itmeyi başarıyorum.

"Peki... gidelim o zaman," diyor ısırarak. "Geç kalacağız." Yüzümdeki rahatsızlığı fark etmemiş gibi emri bağırarak söylüyor, dikkati saatinin tokasında.

Başımı salladım. "Birazdan konferans salonunda buluşuruz."

Sabırsızca uzaklara bakıyor, sonra arkasına dönüp bakıyor, gözleri onun istediği gibi yapmadığım için kızgınmış gibi kısık ve aşağı dönük.

Kusmuk boğazıma doğru ilerliyor. Tuvalete doğru eğildim ve karnımı tutarak sızlandım. Burası küçük bir otel odası. Burada kalacak yer konusunda fazla seçenek yoktu. Tag'in arazi sahiplerine satmaya çalıştığı ilerlemenin ana noktalarından biri. Dövme dükkanlarını genişletmek için para istiyorlar. Tag de turistik bölgeyi genişleterek yabancılar için daha cazip hale getirmek istiyor. Bu herkes için bir kazan-kazan. Ama şu anda sadece biraz daha mahremiyet istiyorum.

"Siktir, Cami. Topla kendini. Bu toplantı milyonlar değerinde," diyor sesi gergin bir şekilde.

Ne yaptığını görmek için kafamı kaldırıp bakmıyorum. Saçımı ve bluzumu yukarı çıkan sıvılardan uzak tutmaya çalışmakla meşgulüm. Tanrım, ne dağınıklık. Yüzüm utançtan yanıyor. Bu hiç seksi değil, hem de hiç değil ve bizim gerçekten seksi bir yolculuğa ihtiyacımız var. Daha ilk günden kusuyor olamam. Herkes bu anlaşılmayı yapmak için çok fazla stres altında, bunu mahvedemem.

"Özür dilerim," diyorum banyo kapısını kapatarak. "Bir dakika içinde aşağıda buluşuruz."

Cevap vermiyor. Sadece otelin ağır kapısının çarparak kapandığını duyuyorum, mideme ani bir rahatlama yerleşiyor. En azından huzur içinde kusabilirim.

Başımı tuvaletten kaldırıp lavaboya doğru ilerliyorum ve otuz dakika önce özenle yaptığım makyajın üzerine su sıçratıyorum. Bu noktada, kurtarmaya değmez. Maskaram akıyor, fondötenim çatlıyor ve bir çöp kutusundan yeni çıkmış gibi görünüyorum. *Kahretsin!* Profesyonelce görünmezsem Tag çok kızacak. Aylardır yorulmadan bu anlaşma üzerinde çalışıyor. Bazı geceler, gece yarısını geçene kadar eve bile gelmedi. En ufak bir aksilikte bu adamların korkup kaçacaklarına şüphe yok.

Telefonum banyo tezgahının üzerinde vızıldıyor. Tag'in yine aşağı inmem için beni sıkıştırdığından eminim ama değil. Tag'in stajyeri Sara arıyor.

Sara: Herkes seni bekliyor.

Neden bana mesaj atıyor ki? Neredeyse bir yıldır Tag için çalışıyor ve bana bir kez bile mesaj atmadı.

Cevap vermedim. Bunun yerine yüzümü siliyor, kalem eteğimi düzeltiyor ve hasta olduğum için üzerime sinmiş olabilecek tuhaf kokuları maskeleyerek umarak kıyafetlerimin üzerine parfüm sıkıyorum. Keşke yatağıma geri dönüp bütün gün reality şov izleyip aralıklı uykulara dalabilseydim. Bu, Tag'in bana eve dönene kadar hatırlatacağı yanlış bir şey yapmamın kaçınılmaz olduğu bir müşteri toplantısından çok daha hızlı geliyor şu anda.

Bu kadar olumsuz olmayı bırakmalıyım. Bana üniversiteden hemen sonra bir iş verdi, bildiğim her şeyi öğretti ve beni ailesinin işine kabul etti. Ayrıca, herkesin kusurları vardır. Eminim benimkiler benden başka herkes için apaçık ortadadır. Elbette biraz huysuz ama bu çoğunlukla işle meşgul olduğumuz zamanlarda oluyor. Yalnız kaldığımızda, genellikle o kadar da kötü değildir.

Yataktan iş çantamı alıyorum ve Tag'in telefonunu kapının hemen önündeki masanın üzerine bıraktığını fark ediyorum. Işığı yanıyor ve sanki bir mesaj alıyormuş gibi yanıp sönüyor. Telefonu masadan alıp cebime koyma niyetiyle kaydırıyorum ama ekranın kilidinin açık olduğunu, Sara'dan gelen bir mesajın okunmamış olduğunu fark ediyorum.

Hey, kışını buraya getir. Arazi sahipleri az önce .
Ayrıca, seni özledim!

Kalbim göğsümde çarpıyor. Onu özleyiyor mu? Özleyecek ne var ki? Onlar iş arkadaşları. Telefonu çantama geri koyarken zihnim bir mil koşuyor. Diğer mesajlara bakmalı mıyım? Telefonunun kilidi neden açıldı? Sanki benim görmemi istiyordu. Belki de önemli bir şey değildir. Demek istediğim, Sara 21 yaşında ve profesyonelliği de pek parlak değil. Belki Tag'le arkadaş olmuşlardır ve

Çizgiyi nereye çekeceğini bilmiyor. Yani, mesajda hiç kalp yok. Bunun dışında, Tag pek çok şey olabilir, ama o bir dolandırıcı değil.

Lobiye inerken yanağımın iini ısıyor ve iğniyorum. Otel daha çok am kütüklerinden yapılmış iç mekanı ve dağ sırasına bakan ana toplantı salonunun hemen dışında küçük, şirin bir şöminesi olan bir pansiyona benziyor. Buranın bir düğün resepsiyonu için harika bir yer olduğunu kolayca görebiliyorum.

"zgnm geciktim," diyorum kapıdan içeri adım atarken.

Kollarında dövmeler olan iki sakallı adam masanın sonunda oturuyor. Onları daha önce görüntülü sohbette görmüştüm ama şahsen hayal ettiğimden çok daha iriler. Ayağa kalkıp ellerini bana doğru uzatıyorlar ve geniş glmsemeleriyle geride kaldığım için kendimi o kadar da kötü hissetmememi sağlıyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum, adamlardan en uzun olanı bana bir sandalye çekerken. "Sizinle şahsen tanışmak çok güzel. Ben Cami... siz de Henry'siniz, değil mi?"

"Bay Baxter, sorun için çok özür dilerim. Sekreterim-" Henry Tag'e doğru bakarak, "Sorun yok," dedi. "Her şeyi aldım. gün." Henry sandalyeye yerleşmeme yardım ediyor, am ve sedir kokusu etrafını sarıyor. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli bir bluz giyiyor ve saçlarının her iki tarafı da traş edilmiş, ortada sadece birkaç santim bırakılmış, onu geriye doğru itmiş. Yüz hatları keskin ve yoğun, sakalı uzun ve bakımlı. ekici, videoda gördüğümü hatırladığımdan çok daha çekici. Aslında iki adam da çekici. "Size bir şişe su ya da atıştırmalık bir şeyler getireyim mi?" Masaya doğru eğilirken gözleri benimkilerle sabitleniyor.

Başımı sallamaya başlıyorum ama Tag benim yerime cevap vermek için araya giriyor. Bugün normalden de kötü.

"O iyi. Toplantıyı başlatabilirsek, sizi bekletmek istemem."

Henry Tag'e doğru bakıyor, kaşları atılmış, sesi derinden geliyor, iri eli hâlâ yanımda duruyor. "Birlikte iş yaptığım insanları tanımamın önemli olduğunu düşünüyorum Bay Javelin." Bana doğru baktı. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Teşekkür . Minnettarım." Tag'e bakıyorum, yüzü düğüm düğüm . Bugün nesi var böyle? Belki de telefonunu kazara yukarıda bırakmamıştır. Belki Sara'yla bir şeyler vardır ve bu konuda gergindir.

"Evraklar sende mi?" Tag elini uzatırken soruyor. Ona cep telefonunu veriyorum ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Telefonu alacağını .

Her şey sen gelmeden önce."

Lanet olsun! Bunu söyledim. biliyorum. Kendime binlerce kez hatırlattım ama hastalandıktan sonra odadan çıkmak için o kadar acele ettim ki dosyayı üst kattaki masanın üzerinde unuttum.

Kalbim sıkışıyor. Tag'e söylemek istemiyorum. Kendini kaybedecek. Şimdiye kadar son derece misafirperver davranan müşterimize bunun ne kadar kötü görüneceğinden bahsetmiyorum bile.

Masaya doğru eğildim. "yukarı çıkmam gerekecek." Çenesi kilitlendi.

"Neden?"

Boğazımı temizliyorum ve herkese hitap etmenin masanın öbür ucunda fısıldamaktan daha uygun olduğuna karar veriyorum. "Çok özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum ve bu sabah aklım başımda değil. Hemen yukarı çıkıp evrak işlerini halletmem gerekiyor." Masadan uzaklaşıyorum. "Masamda unutmuşum. Özür dilerim, ben-"

"Lanet olsun," diyor Tag nefesinin altında. Sessizmiş gibi davranıyor ama sesinin onu duymama yetecek kadar yüksek olduğunu biliyor. "Bana odanın anahtarını ver." Sesi bu sefer daha yüksek, talepkâr ve ben sıçıyorum.

Henry masadan kalkarak, "Anlaşma iptal oldu," dedi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Hayır. Anlaşmayı iptal edemezler. Tag bunu yaşamama asla izin vermez.

kalktım. "Bay Baxter, ben-"

Bana doğru baktı. "Bu senin hatan değil. Senin patronun. Bu arazi nesillerdir benim aileme ait. İnsanlarla nasıl konuşacağını bilmeyen bir pislige satmayacağım."

"*Pislik mi?* Ben nasıl bir pislğim?" Tag bu yorum karşısında gerçekten şok olmuş görünüyor. Nadiren insanlar ona seslenir. Genellikle insanlar onun atıp tutmasına izin verir ve hayatlarına devam ederler. Bu şekilde onunla başa çıkmak daha kolay, ama Henry oturup laf dinleyecek birine benzemiyor.

Sara'ya bakıyorum, gözleri kocaman ve Tag'e odaklanmış, sanki aralarında gizli bir dil varmış gibi. Belki de bunun stajını bir şekilde etkileyeceğinden endişeleniyordur. Belki de aylardır onunla yatıyordur. Bu noktada, aklını kaçırdığından oldukça eminim, bu yüzden her iki senaryo da oyunda olabilir.

"Sekreterinle köpekmiş gibi konuşuyorsun. Bu benim için ne anlama geliyor? Bu kağıtları imzalayıp yarın uyandığımda King Tag'e hesap mı vereceğim? Sana şu anda bunun söyleyebilirim." Henry sandalyesinin arkasından ceketini aldı ve

Bana doğru yürüyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sana bir fincan kahve ısmarlayayım," diyor, ses tonunda alçak bir gürleme var.

Gözlerim kısıldı. "Bir fincan kahve mi? Neden? Anlaşma şu-"

"Bunun bir anlaşmayla ilgisi yok. Sadece bir fincana ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Henry tekrar Tag'e bakıyor, Tag'in kolu muhtemelen aylardır ilk kez belimi kavıyor. Aldığım kilolardan o kadar endişeleniyor ki, ben kilolarımı verene kadar yakınlaşmayı reddediyor.

"O benimle," diye hırlıyor Tag, beni daha sıkı kavrayarak. Bundan hoşlanmamalıyım. Şu anda bir hayvan gibi davranıyor ama böyle arzulanmalı o kadar uzun zaman oldu ki tuzağına düşüyorum.

Henry kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor, duruşunu genişletirken pazuları şişiyor. "Onunla mı çıkıyorsun?" Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi gözleri Tag ve benim aramda gidip geliyor.

Başımı salladım. "Yaklaşık bir yıldır. Sanırım hepimiz kötü bir başlangıç yaptık. Eğer bu arazi hakkında konuşabilirsek, Bay -"

"Arazi söz konusu değil." Tag'e doğru bakıyor. "Ona sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi?"

"Ona ne söyleyeyim?" Tag homurdanıyor. "Eğer arazi anlaşması iptal edildiyse, konuşacak başka bir şey olduğunu sanmıyorum-"

"Yani kız arkadaşına Skully'nin yerinde bu kadınla takıldığını söylemeyecek misin?"

Tag'e doğru bakıyorum. "Bira içmeye gideceğini söylemiştin. Sara'nın gideceğini söylememiştin."

Tag'in gözleri karanlık ve araştırıyor, nefesi ağırlaşıyor. "Orada olmasını beklemiyordum."

Olanların farkına vardığımda midem bulanıyor. Mesaj, bar, saklanıyormuş gibi dudaklarından dökülen kelimeler, Sara'nın dağa kadar bizimle gelmesinde ısrar etmesi.

"Yani o orada ve sen onunla konuşuyorsun. Neden ona bu kadar takıldın?" Midem dönüyor ve yüzüm sıcaktan ısınıyor. Daha önce hissettiklerimin aynısı, az önce-

Kusmuk ağzımdan toplantı masasının üzerine ansızın dökülüyor. Ellerim göbeğimin etrafında kıvrılıyor ve kulaklarım kızarıyor, hafif bir baş dönmesi göğsümü sıkıyor.

"Siktir, Cami." Kafamı kaldıracak vaktim yok ama konuşan Tag ve sanki ateş püskürüyormuşum gibi benden uzaklaşıyor.

Bunu herhangi bir şekilde kontrol edebilseydim, ederdim. İnanın bana, dört kişinin önünde kusmak benim eğlence anlayışıma uymuyor.

İstemsiz arasında özür dilemeye çalışıyorum ama vücudumun çıkardığı talihsiz seslerden kimsenin beni duyabileceğinden emin değilim.

Tanrım, eğer mümkünse, beni şimdi alabilirsin.

Sıcak bir el sırtıma dokunuyor, çam kokusu yine baskın geliyor. Bu Henry. "İyisin," diyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken sırtımı okşuyor. "Maddox, ona bir şişe su getirebilir misin?"

Henry'nin yatıştırıcı rahatlığı beni hemen sakinleştiriyor ve öğürme refleksim sanki o sihirliymiş gibi tetiklenmeyi bırakıyor.

"Çok özür dilerim. I-"

Maddox bana doğru yürüyor. Şimdiye kadar ona iyice bakamamıştım. O da oldukça iri ve kaslı. Kapının hemen dışındaki temizlik arabasından aldığı bir havluyla birlikte bana doğru uzattığı su şişesi avucunun içinde neredeyse kayboluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bulaşıcı değilim. Sanırım sadece stresliyim ve kötü bir şey yedim. Bunu temizlemesi için birini bulabilirim-"

"Bir saniye senin için endişelenelim," diyor Henry, eli hâlâ omzumda. "Sen iyi misin?"

Suyumdan bir yudum alıyorum. "Utanç verici bir utanç dışında, sanırım iyi olacağım."

Gözlerim Tag ve Sara'yı bulmak için odayı tarıyor ama görünürde yoklar.

"Birkaç dakika önce çıktılar," diyor Henry. "Çok üzgünüm."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Hayır. Tüm bunları görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Zahmetiniz için size ödeme yapabilirim-"

Henry sırtıyor. "Sorunum için bana ödeme mi yapacaksınız? Benim *sorunum* tam olarak ne kadar değer mi?"

Omuz silkiyorum, dudağım titriyor.

"Tatlım," diyor, sesi derin ve hırıltılı. "Bu sadece bir şaka." Elini sakalının üzerinde gezdiriyor ve beni yanına çekerek rahatlatıyor. "Hadi seni temizleyelim."

Normalde bir erkeğe bu kadar hızlı yaklaşmazdım ama bu hafifletici sebepler gibi geliyor... tıpkı bir itfaiyecinin sizi yanan bir binadan kurtarması gibi. Şu anda evim yanıyor.

Maddox, "Eğer bu sendeyse," diyor, "öğlen bir müşterim var, o yüzden dükkâna dönmem gerekiyor." Kafasını bana doğru uzattı. "Çok özür dilerim."

Bugünün nasıl geçtiği hakkında. Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bizi aramanız yeterli." Henry Maddox'a doğru başını sallar. "Sonra görüşürüz o zaman."

"Sorun yok, gerçekten. Ben iyi olacağım. I-"

"İyi olacağını biliyorum," diyor Henry. Sesi derin ama konuşması nazik. "Ama bu benim hatammış gibi hissediyorum. Sana yardım etmeme izin vererek kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirsin."

"Bu senin hatan değil, güven bana. Sadece gideceğim-"

Bir sonraki kelimemin düşüncesi boğazıma takılıyor. Nereye gideceğimden emin değilim. Tag beni burada mı bıraktı? Bırakmamış olsa bile onunla gitmek istiyor muyum? Kasabada kimseyi tanımıyorum. Ailem ta Wyoming'de. Buraya gelmeleri on saat sürer ve şu anda iyi bir ilişkimiz olduğundan emin değilim... en azından iyilik isteyecek bir ilişkimiz yok. Sadece bu da değil, otelden saat on birde ayrılmam gerekiyordu. Resepsiyon görevlisi, uzun hafta sonu beklentisiyle bugünden sonra boş oda olmadığını yüksek sesle ve açıkça belirtti. Görünüşe göre yılın bu zamanlarında bölgeye çok sayıda kayakçı geliyormuş.

Gerçeklik yüzüme vurunca nefesim hızlanıyor.

"Nereye gideceksin?" Henry soruyor, eli hâlâ omzumda. "Bak, seni odana geri götüreyim ve ben-"

"Saat on birde dışarıda olmam gerekiyordu." Nereye gideceğimi düşünerek sersem sersem ilerliyorum, çaresizlik beni Tag'in numarasını çevirmeye zorluyor. Cevap vermiyor ve gözyaşlarım beni boğmaya başlıyor.

"değil," der Henry. "Sen iyisin. Buradan sadece birkaç mil uzakta yaşıyorum. Temizlenmen için seni evime götürebilirim, sonra da kasabaya geri getiririm." Fırtınayla ilgili bir şeyler söylüyor ama beynim kapanmış durumda ve pek bir şey anladığımdan emin değilim.

"Hayır, bütün bunları yapmana izin veremem. Ben burada bekleyeceğim. Geri gelmek zorunda. Beni burada öylece bırakmaz."

Henry odanın içinde dönüp duruyor, sonra yumuşak, şefkatli gözlerle bana bakıyor ve bir şekilde bana sarılmış gibi hissediyor... umutsuzca ihtiyacım olan bir sarılma. "Tatlım, üzgünüm ama sanırım çoktan yaptı."

[KU'da ÜCRETSİZ Okumaya Devam Edin.](#)

Khloe Summers doksandan fazla kısa ve ateşli romantizm kitabının yazarıdır. Kitapları birçok farklı mecazda yazılmıştır, ancak genellikle şunları içerir

yaşlı alfalar, kıvrımlı kadınlar ve bolca buhar.

Khloe, (sevgiyle baba dediği) kocasıyla birlikte güneşli Florida'da yaşıyor. Boş zamanlarının çoğunu ayak parmaklarını denize sokarak geçiriyorlar.

kum, çok fazla pizza yemek ve futbol pazarlarında televizyona küfürler yağdırmak. (En azından o yapıyor. O ise kenarda oturuyor ve sessizce Amazon'dan saçma sapan şeyler sipariş ediyor).

Bu hayat sona önce Khloe, seksi yapılacaklar listesindeki şeyi kontrol etmek ve kötü avcılarla güreşmek için Güney Afrika'yı ziyaret etmek istiyor.

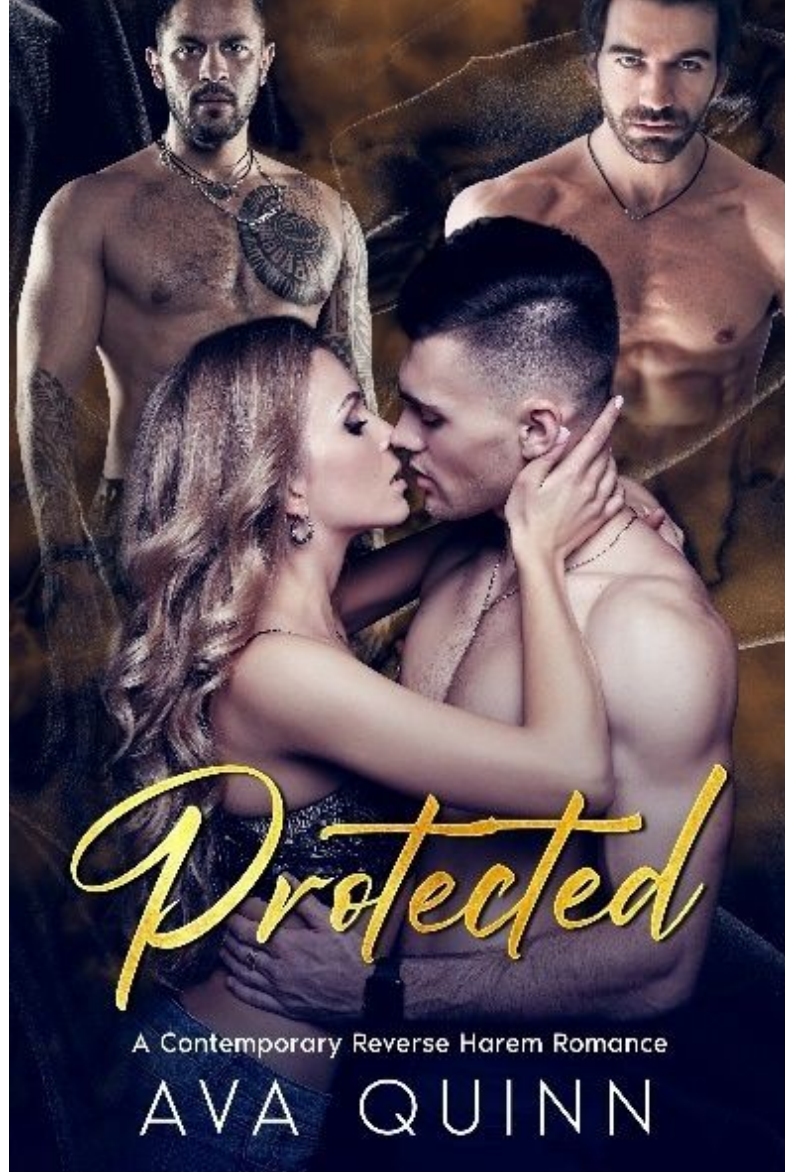
teslimiyet. (Ve belki birkaç yavru fil görebilirsiniz.)

HEA Garantili.

[ÜCRETSİZ BONUS SAHNELERİ OKUYUN](#)

Biliyor muydunuz?

Khloe Summers aynı zamanda Ava Quinn.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.